

Resahat

Aynel Pınar

(Pınarın Başı, Gözü, Özü)

İslamın temel taşı “Aile”

03

“DÖKME SU İLE DEĞİRMEN DÖNMEZ”
Muhammed Arap KARAHAN

06

KURAN VE SÜNNETE GÖRE
BİAT VE İNTİSAB
Lütfi ALICI

52

BEDİR KARAHAN (K.S.) EENDİNİN
KUTLU VAZİFEYE BAŞLAMASI
Ömer KEŞKEK

OCAK - MART 2016

Sahibi

BEDİR KARAHAN İLİM YAYMA VE
YARDIMLAŞMA DERNEĞİ ADINA

Başkan

Yılmaz KARAHAN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Bedir Yusuf YILMAZ

Editör

Ayhan ÖZTÜRK

Yazı Denetim Kurulu

Muhammed Arap KARAHAN

Ayhan ÖZTÜRK

Meral KAYGISIZ

Volkan KARAKAŞ

Yayın Kurulu

Muhammed Arap KARAHAN

Cuma KAHRAMAN

Ayhan ÖZTÜRK

Lütfi ALICI

Meral KAYGISIZ

Rabia KARAGÖZ

Ayşe ÇABUK

Melek KANDEMİR DOĞAN

Hatice GÜREL

Ayşe YILMAZCAN

Cennet ÖZDEMİR

Davut ÖZDAL

Şeyda KÖŞKER

Mustafa KARAGÖZ

Sümeyye ÇABUK

Ayşenur KARAHAN

Erol ŞENÖZ

Özlem YILDIRIM

Ali ÇOLAK

Ömer KEŞKEK

Yazışma Adresi

Hunat Mahallesi Nur Sokak Sade Apt. Kat: 4

Melikgazi / KAYSERİ

İrtibat

Yılmaz KARAHAN 0505 405 07 84

Ayhan ÖZTÜRK 0505 389 5259

Volkan KARAKAŞ 0553 224 0928

Grafik - Tasarım

vegrafik

+90 352 221 0774 - www.vegrafik.com

Baskı

Bu dergi "Basın konseyi" nin yayınladığı "Basın meslek ilkeleri" ne uymayı taahhüt eder. Yazı ve ilanların tüm sorumluluğu yazarlarına ve ilan sahibine aittir. Gönderilen yazı, şiir ve resimler yayınlanmasada iade edilmez. Dergi, bu yazı ve resimleri daha sonra yayınlama hakkını saklı tutar. Cevap hakkı durabilecek yayın için cevap hakkı saklıdır. Dergide yer alan tüm yazılar kaynak gösterilerek kullanılabilir.

İçindekiler

"DÖKME SU İLE DEĞİRMEN DÖNMEZ"
Muhammed Arap KARAHAN

KURAN VE SÜNNETE GÖRE
BİAT VE İNTİSAB
Lütfi ALICI

06

SERDAR-HAKAN ABDÜLHAMİT HAN
Şeyda KÖKER

13

DİNİMİZE GÖRE AİLEDE ÇOCUK EĞİTİMİ
Melek KANDEMİR DOĞAN

19

ONİKİŞUBAT İLÇE MÜFTÜSÜ
ABDULLAH DEMİR İLE AİLE ÜZERİNE

22

ÜSVETÜ'L HASENE
Ayşe ÇABUK

35

ALLAH İLE KONUŞMAKTIR DUA
Ayşe KARAHAN

38

İSTİKAMET ÜZERE OLMAK
Muhammed Arap KARAHAN

**BEDİR KARAHAN (K.S.) EENDİNİN
KUTLU VAZİFEYE BAŞLAMASI**
Ömer KEŞKEK

39

EVLIYA ÇELEBİ
Ayşe YILMAZCAN

42

TOPÇU HASAN (HASAN ABUCAK)
Röportaj : Erol ŞENÖZ

45

HATİCE'TÜL KÜBRA
Zehra ÇABUK

48

MELEKLERE İMAN
MERAL KAYGISIZ

51

İLAHİ
Ali KOLUKISA, Erol ŞENÖZ

57

İLAHİ
Cuma KAHRAMAN

Reşahat

BAŞKANDAN

Yılmaz Karahan

SELAMÜN ALEYKÜM

Şükürler hamdler rabbime, selamlar efendimize ve yolundan yürüyenlerin üzerine olsun.

İhvanlarım, biiznillah rızkımı T.C.Devlet Demiryollarında Makinist olarak çalışıp kazanıyorum. Çeyrek asrı geçen meslek hayatımda her daim sosyal mücadelenin içinde oldum. Makinistler Derneğinde altı yıl temsilcilik ayrıca Ulaştırma Memur Sen de Kayseri İl Başkanlığı ve Ankara Şube Başkan Yardımcılığı görevlerinde bulundum. Hak batıl mücadelesinin sivil toplum boyutunda inşallah daima haktan yana duruş sergiledim. Şükür bu yaşa kadar geldim lakin kalbim hiçbir zaman mutmain olmadı, içimde her zaman bir boşluk vardı ve bir türlü anlatamadığım, tarifsiz, çaresini bulamadığım bir boşluk. İslam benim içimde ama ben İslamın neresindeydim bilemiyordum. Gizli gizli desteklediğim, hep takip ve takdir ettiğim ve üzerine söz söyletmediğim tarikatımız ve Efendimiz yerli yerinde duruyordu ve beni çağırıyordu, gelmemek olur muydu? İtaat edepdendir, elbette ki davete icabet edilir ve artık misafir değil ev sahibi olunur inşallah, yüce rabbimin izniyle.

Daha önce nerede? neredeydim, aslında gönlüm hep sizinleydi, gizli bir mürit idim. Manevi terbiyeden mahrum nefsim, zamanımı yıllarca harcadı. İnandığım gibi yaşayamadım ama şükür ki yaşadığım hayat itikadıma zarar vermedi. Efendi Hazretlerinin görevlendirmesi ile nefis ve şeytanla mücadele baştan başlamış oldu. İnşallah artık bindiğim bu manevi gemide dalgalar istikametimi bozamayacak. Dümene sıkı sıkı sarılıp Resulün (s.a.v) çizdiği yoldan ayrılmayacağım ve verilen göreve sizlerin des-

tekleri ile layık olmaya çalışacağım. Sizlerden biri olmanın içimdeki boşluğu dolduracağına inancım tamdır..

Vatanımız ümmetimiz zor zamanlardan geçerken maddi manevi daha fazla çalışmamız kenetlenmemiz gerekmekte. Bedenin organları gibi olmalı, birbirimizi çıkarsız muhabbetle sevmeliyiz. Fitne ve haramın imkanlarının çok fazla çeşitlendiği medyanın taze beyinleri İslamdan uzaklaştırmak için mola vermediği günümüzde bize de çalışmak, çalışmak, daha çok çalışmak düşer...

Düşmanın silahı ile silahlanın düsturu gereğince kendimizi her yönden geliştirmek kardeşlerimize sahip çıkmak zorundayız. Kıyamete kadar sürecek olan hak batıl kavgasında saflar netleşirken biz hidayet vesilesi olma mücadelesinde daima tebliğde bulunup uyuyan kalpleri uyandırmalıyız. Millet olarak asırlardır hakkın bayraktarlığını yapmamız, küfür temsilcilerinin korkularının ana kaynağıdır. Bilirler ki bu asil millet benliğine döndüğünde artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Ezmem ezdirmem deyip adaletin her zaman savunucusu olan şerefli ecdadımız ne yapmamız gerektiğini yaşayıp yaşatarak bizlere göstermiştir. Bize düşen mirasa sahip çıkıp araştırmak, öğrenmek, öğretmek daima tebliğ ederek sonrasını rabbe bırakmaktır.

İlk olanı sona bıraktım. Artık Üstadıma bağlıyım, o nereye derse bize sadece gitmek, yapmak düşer. Rabbim layık olmayı, bu yolda yorulmadan hizmet etmeyi nasip etsin. Dualarınızda olmak dileğiyle Allah'a emanet olunuz....

“DÖKME SU İLE DEĞİRMEN DÖNMEZ”

Muhammed Arap KARAHAN

Kardeşlerim sahabe-yi kiramın Peygamber Efendimizin ashabı olmalarındaki en önemli nedeni kalplerindeki Peygamber Efendimiz'e olan samimiyetleridir.

Allah'ın selamı rahmeti ve bereketi cümle Ümmet-i Muhammed'in üzerine olsun. Salat ve selam Allah'ın habibi Muhammed Mustafa (sav) efendimizin üzerine, ehlinin ve ashabının üzerine olsun. Yüce rabbim bütün Ümmet-i Muhammed'e hidayet eylesin. Bizleri Din-i İslam yolunda hizmet eden, gayret eden ve sebat

edenlerden eylesin.

Değerli kardeşlerim, Tarikat-ı Aliye'de hizmet etmek samimiyet gerektirir. Bu yolda nefsi terbiye etmek, şuurlu bir Müslüman olmak ve Din-i İslam'ı aşk ile yaşamak fedakârlık gerektirir. Kişi talebe olarak bulunduğu Tarikat-ı

Reşahat

Muhammediye'de özveri ile çalışmalıdır. Eğer Din-i İslam yolunda zahiri ve manevi olarak ilerlemek istiyorsa özünden gelen bir gayretle ve samimiyetle çalışmalıdır. Eğer insanın özünden bir gayret olmazsa dışarıdan söylenen nasihatler veyahut sohbetler veyahut müşîdinin kendisi için harcadığı çaba o kişinin iyi bir kul olmasına yetmeyecektir. Bu konuda atalar "Dökme su ile değirmen dönmez." demiştir. Bu sözden de anlayacağımız üzere kişinin özünden gayret olmazsa gönlünden bir çaba olmazsa dışarıdan söylenen sözler sohbetler dualar o kişinin ilerlemesine çok fazla katkı sağlamayacaktır.

Değerli okuyucular bu konuyla alakalı İbrahim Ethem Hazretlerinin şu anlatacağımız hatırası çok manidardır. İbrahim Ethem Hazretleri bilindiği gibi Belh şehrinin padişahıdır. Allah'ın varlığı, emir ve yasaklarının tutulması gerektiği ve dünyanın geçici olduğu düşünceleri aklına gelir ve bu konuda derin düşüncelere dalar. Allah'a yönelmek ister. Bir gün sarayında yatarken yukarıdan bir ses gelir. Çıkar ki muhafızlar bir adamla tartışıyor. İbrahim Ethem Hazretleri adama: "Neden dama çıktın, neden ses yapıyorsun?" diye sorar. Adam: "Dama deve arıyorum." der. İbrahim Ethem Hazretleri: "Dama deve aranır mı, sen deli misin?" der adama. Adam da: "Esas deli sensin çünkü sen sarayın-

da atlas libas döşeklerde yatarak rahat içerisinde Allah'ı arıyorsun. Orada yatarak Allah aranır mı?" der. Bu olay İbrahim Ethem Hazretleri'ni çok etkiler. Sarayına gittiğinde yine bir adamın kapıda kendisiyle ısrarla görüşmek istediğini öğrenir. Adamı içeri almalarını söyler. Adama: "Seni dinliyorum derdin nedir?" der. Adam da: "O tahttan aşağı in artık sıra bende o tahtta artık ben oturacağım." der. İbrahim Ethem Hazretleri: "Sen bu hakkı nereden elde ediyorsun?" der. Adam: "Bu tahtın senden önceki sahipleri hep ahirete göçtü, sen de ahirete göçeceksin bu taht sana da kalmayacak dünya geçici bir handan ibaret. Bunun için şimdiden tahtı bana bırak." der. Adamın tesirli sözlerinden etkilenen İbrahim Ethem çok derin manalara dalar. Vezirleri: "Efendim biraz kırlara seyahate çıksak, gezsek dolaşsak, av yapsak belki bu ruh haliniz düzeler." derler. Bunu kabul eden İbrahim Ethem Hazretleri av yapmak için kıra çıkar. Gördüğü bir ceylana atmak için okunu doğrulttuğunda kendisine bir nida gelir: "Sen beyhude işler yapmak için mi dünyaya geldin? Senin Allah'a kulluk görevin yok mu?"

Kıymetli kardeşlerim! İbrahim Ethem Hazretleri Allah'a, dinine ve insanlara hizmet için tacı tahtı terk etmiş; ilim tahsil etmek için seyahate çıkmıştır. Bir derviş olarak yıllarını geçirmiş-

tir. Uzun bir zaman sonra kendisini irşad eden şeyhine elini öperek: “Efendim siz olmasaydınız ben cehenneme giderdim. Beni ayıktırdınız, yetiştirdiniz ve Allah’a kul eylediniz. Sizin hakkınızı nasıl öderim.” der. Bunu üstüne üstadı: “Evladım, biz bir şey yapmadık. Biz sadece senin gönlündeki kıvılcıma nazar ederek gönlündeki ateşi alevlendirdik. Eğer senin özünde bir gayret olmasa idi bizim sana vereceğimiz bir şey yoktu. Senin özünden var olan ateşi alevlendirerek ilahi aşk ateşini yaktık ve sen dünyanın geçici nimetlerinden kurtuldun, baki olan Allah’ın güzel bir kulu oldun.” der.

Değerli kardeşlerim yukarıdaki menkıbede anlattığımız gibi Tarikat’ı Aliye’de insan özünden gelen bir gayret ile çalışmalı. Hizmette samimi olmalı. İbadette ihlaslı olmalı. İnanarak ve teslimiyetle yol almalı.

Kardeşlerim sahabe-yi kiramin Peygamber Efendimizin ashabi olmalarındaki en önemli nedeni kalplerindeki Peygamber Efendimiz’e olan samimiyetleridir. Düşündüğümüzde neden bir Ebu Cehil, Ebu Leheb ya da diğer müşrikler Peygamberimizi (as) layıkıyla anlayamadılar ve tabi olmadılar. Çünkü onların özlerinde bir samimiyet, bir gayret yoktu; ama bir Hz. Ebubekir Efendimiz, Hz. Ömer Efendimiz, Hz. Osman Efendimiz ve Hz. Ali Efendimiz farklıydılar, çünkü onların özlerinde samimiyet, inanç ve gayret

vardı. Hakka yönelme arzusu vardı. Bunun için Allah onları cennetle müjdeledi.

Konuyla alakalı yaşadığım bir hatırayı sizlere anlatmak istiyorum. İhvanlardan birisi sigara içtiğini söyleyerek: “Efendim, ben bu sigarayı bırakmak istiyorum, bana dua edin.” dedi. Ben de kendisine: “Sen biraz bizimle yaşa, dergâhta kal. Ben sana bırak dediğimde bırakacaksın sigarayı.” dedim. Adam on gün kadar dergâhta kaldı. Bir gün kendisini yanıma çağırdım: “Artık vaktin geldi sigarayı bırakacaksın.” dedim. Adam tamam diyerek gitti. Sonra tekrar yanıma elinde bir paket şekerle geldi. “Efendim bu şekerle okuyun canım sigara isterse bu şekerden yiyeyim.” dedi. Ben de güldüm, şekerine okudum ve kendisine verdim. Mürid kardeşimiz bir zaman sonra ziyaretime geldi. “Efendim ben sigarayı bıraktım, şekerden de biraz yedim. Sigara içen başka bir arkadaşıma da okunmuş şekerlerden verdim; ama o sigarayı bırakamadı. Bunun sebebi nedir?” diye sordu. Ben de kendisine: “Sen kerameti şekerde mi sandın? Şekerin bir faydası yok ondan dolayı o adam bırakamadı.” dedim. Mürid kardeşimiz: “O zaman ben nasıl bıraktım?” dedi. “Sen yanımıza gelip de kaldığında bize olan sevgin, bağlılığın o kadar artmıştı ki değil sigara canından vazgeç desem canından vazgeçecek durumdaydın. Bize olan inancın, sevgin, muhabbetin bu durumdaydı. Özünde samimi bir inanç ve gayret vardı. Sevgin bu dereceye geldiğinde biz sana o kötü ahlakını terk etmeni söyledik. Sen de nefsinde değil bize uydun. Yani sende bu inanç, bu sevgi, bu muhabbet olmasaydı sana da bu şekerin bir faydası olmazdı.” dedim.

Kıymetli kardeşlerim Allah bizleri can-ı gönülden Din-i İslam yolunda gidenlerden eylesin. Kalplerimizi yolunda sabit kılsın. Özünde gayretli ve muhabbetli olanlardan eylesin. Hepinizi Allah’a emanet ediyorum. Selam ve dua ile...

Bedir Karahan Efendi (KS)
Hat: Arif Yücel

KURAN VE SÜNNETE GÖRE BİAT VE İNTİSAB*

Lütfi ALICI**

* Bedir Karahan Efendi (KS)'nin 2014 tarihinde gerçekleştirilen 31. Anma Yılı Dönümü münasebetiyle hazırlanan konuşma metnidir. Bu yazı bir konuşma metni olduğu için dipnot gösterilmemiştir. İstifade edilen kaynaklar genel olarak verilmiştir. Bu vesile ile eserlerinden istifade ettiğimiz herkese teşekkürlerimi arz ederim.

** Yrd. Doç. Dr. KSÜ Fen-Edb. Fak. Öğretim Üyesi. Elektronik posta: lutfialici@gmail.com

Evliyanın anıldığı yere inen rahmetten müstefit olmak ve “Kişi sevdiği ile haşr olunacaktır, kişi kimi severse kıyamette onunla beraber olacaktır.” hadisi gereğince yolun sahibine ve sevdiklerine muhabbetimizi tekrar beyan ve tazelemek üzere bu zeminde bir araya gelmiş bulunuyoruz.

“Mürşidin beni sevdiğini muhabbetini benden almadığından bilirim.” kavli gereğince bu muhabbet meydanına ancak manen çağrılanlar, nasip olanlar ve muhabbeti elinden alınmayanlar gelebilir. Hasretle, muhabbetle aşkın Pınarbaşı’na gelen sizlere can u gönülden selam olsun.

Bugün fırsat-ı sohbeti ganimet bilerek müsaadenizle sizlere, **biat, intisap, muhabbetin dereceleri, zikir çeşitleri, mürşit-i kâmilin vasıfları ve bu bağlamda Bedir Karahan (KS) Efendi’nin vasiyet ve nasihatlerinden bahsetmek**, bu konuları hülasa olarak nazarlarınıza sunmak istiyorum.

Biat, kelime olarak; “Ahdetme, söz verme; el tutarak bağlılığını itimadını alenen bildirmek. Bağlılığını tazelemek. İtaat etmek üzere sözleşme yapmak” manalarına gelmektedir. Biat/ahd/anlaşma, Kur’an-ı Kerim’de açıkça birçok defa zikredilerek övülmüştür.

“Resulüm! Sana biat edenler hiç şüphesiz Allah’a biat etmektedirler. Allah’ın eli onların ellerinin üzerindedir. Kim yaptığı ahidini bozarsa, ancak kendi aleyhine bozmuş olur. Kim de Allah ile yaptığı ahidine vefa gösterirse, Allah ona büyük bir mükâfat verecektir.” (Fetih 48/10).

“Ey Peygamber! Mümin kadınlar, Allah’a hiçbir şeyi ortak koşmamak, hırsızlık yapmamak, zina etmemek, çocuklarını öldürmemek, elleriyle ayakları arasında bir iftira uydurup getirmemek, iyi işlerde sana isyan etmemek hususunda seninle biat etmeye geldikleri zaman, onların biatlarını

kabul et, onlar için Allah’tan mağfiret dile. Şüphesiz Allah çok bağışlayandır, çok esirgeyendir.” (Mümtehine 60/12).

Bu ayeti kerimelerde Allah yolunda yaptığı ahidine vefa gösterenlere büyük mükâfat verileceği müjdelenmektedir.

Biatta, Allahuteala; kendi adına yeryüzünde peygamberimiz Hz. Muhammed (SAV)’i görevlendirmiştir. Resulullah (SAV), ümmetinden Allah’ın birliğini kabul etmelerinin ardından, değişik zaman ve mekânlarda, başta takva ve cihat olmak üzere pek çok önemli konuda biat almıştır. Hz. Peygambere yapılan biatlar arasında **Akabe Biatları** ile Hudeybiye’de yapılan **Biat-ı Rıdvan** en çok bilinen biatlardır.

Cenab-ı Allah’ın; **“And olsun ki, o ağacın altında sana biat eden mü’minlerden Allah râzı oldu. Kalblerinde olanı bildiği için Allah onların üzerine sükûnet ve emniyet indirdi ve onları yakın bir fetihle mükâfatlandırdı.”** (Fetih 48/18) ayetiyle biat eden Müslümanlardan razı ve memnun olduğunu bildirdiği **Biat-ı Rıdvan** şöyle gerçekleşmiştir:

Peygamber Efendimiz (SAV)’in, umre yapmak isteklerini bildirmek üzere Mekke’ye gönderdiği Hz. Osman (RA)’ı müşrikler tutukladılar. Hatta etraftan şehit edildi sesleri duyulunca Hz. Peygamber son derece müteessir oldu. Bunun üzerine Hz. Peygamber ashabını yanına çağırttı. Bir ağaç dibinde onlardan biat aldı. Hz. Peygamber, burada sahabelerine;

“-Benim yoluma ve benim sözüme, mal, can ve teninizi feda edip dostu dost ve düşmanı düşman bilip bana her halde uymakta ve tam olarak beni desteklemekte sabit-kadem olur musunuz?” dedi.

Sahabeler, Hz. Peygamberin mübarek elini birer birer ellerine alıp;

“-Senin yoluna ve senin sözüne malımızı, tenimizi ve canımızı harç ve sarf eyleyip bir vech ile yüce rızana muhalefet

eylememek, bugünden sonra ahdimiz olsun.” diyerek biat ettiler.

Hz. Peygamber bir hadislerinde, **“Ağaç altında gerçekten biat edenlerden hiç biri cehenneme girmeyecektir”** buyurarak bu biatta bulunan sahabelerin faziletini açıkça beyan etmişlerdir.

Biat haberi Kureyş müşrikleri tarafından duyulunca üç gün yanlarında alıkoydukları Hz. Osman’ı serbest bıraktılar. Hz. Osman derhal Hz. Peygamberin huzuruna çıkıp geldi. Böylece şehadetî ile ilgili haberlerin asılsız olduğu anlaşıldı. Fakat biat yapılmış ve tamamlanmıştı. Sahabeler, Hz. Osman’a;

“-Herhalde Kâbe’yi tavaf etmişsindir?” dediler. Hz. Osman şu karşılığı verdi:

“-Vallahi! Mekke’de bir yıl kalsaydım ve Resûlullah da (SAV) Hudeybiye’de otursaydı, O, Kâbe’yi tavaf etmedikçe, ben

yine tek başıma onu tavaf etmezdim.”

Genel olarak erkeklerle el ele tutarak, kadınlarla sözlü olarak yapılan biat, Peygamberimiz ve ashabının bir uygulaması olup bütün müminlere örnektir. **Biat şekilleri daha sonraki devirlerde, hem İslam devletinin halifeleri/idarecileri, hem de ümmetin maneviyat önderleri mutasavvıflar için birer örnek ve delil olmuştur.** Kur’an ve sünnete dayanan biat, yaygın adıyla **intisap**, tasavvuf çevrelerinde günümüzde devam ettirilmektedir.

İntisap, Kur’an ve sünnette anlatılan, övülen ve teşvik edilen biat etme amelinin kapsamı içindedir. Tasavvufta biatın yanında aynı manada, **“intisab”, “zikir telkini”, “inâbe”, “el alma”, “el verme”, “tövbe etme”, “ikrar vermek”, “hırka giyme”** terimleri de kullanılmaktadır. Ehl-i tarik arasında daha çok **intisap** terimi kullanılmaktadır.

Bir Hak talibi müridin, mürşidine sadık ve bağlı kalacağına, Allah için, Allah yolunda onun terbiyesine teslim olacağına, haramlardan kaçıp helal ve hayırlara sarılacağına, günahlardan tövbe edip bir daha yapmayacağına dair söz vermesine ve buna Allah'ı, Resûlünü ve mürşid-i kâmilî şahit tutmasına **intisap** denir.

Tasavvuf, bir edep/terbiye okuludur. İntisap, sadıklarla beraber olmak için bu okula kaydolmaktır. İntisap, Hakk'ın ipine sarılmaktır. İntisap, cemaat olmaktır. İntisap, "Cemaatte hayır vardır, dağınıklıkta mazarrat/hastalık vardır." hadisine nail olmaktır. İntisap Hak yolunda bir rehberle bağlanmaktır. İntisap, Allah dostuyla Allah yolunda gitmek için akit yapmaktır. İntisap, bir kâmilin terbiyesine girmektir. İntisap, veliler kervanına katılmak ve altın silsileye tutunmaktır. İntisap, kâmil mürşitle manevi bağ kurmak ve onunla Allah için dost olmaktır.

Hz. Peygamber, Allah için dost olup bir araya gelenler hakkında; "**Allah için birbirini seven, bu uğurda bir araya gelip bu sevgi ile ayrılan iki kimseyi Allahuteala hiçbir gölgenin bulunmadığı kıyamet gününde Arş'ın gölgesinde gölgelendirir.**" buyurmaktadır.

İntisap da iki türlü yapılagelmiştir.

1. Suret yüzünden el almak.

2. Hakikat yüzünden, mal, ten ve canı sakınmamak.

İntisapta suret yüzünde değil de hakikat yüzünde olan mürşitler, "**Allah, sizin suretlerinize ve amellerinize/fiillerinize bakmaz, ancak kalplerinize ve niyetlerinize bakar.**" hadis-i şerifi gereğince; **şekil ve merasim üzere olan suret intisaplarına iltifat ve itibar** etmemişlerdir. Onlar nazargâh-ı İlahî olan gönül ve can u gönülden **muhabbetle** yapılan biata/intisaba rağbet ederler.

Muhabbetin kemali ise **mal, beden/ten ve can ile sevmek** ile hâsıl olur.

1. **Mal ile sevmek:** Elindeki maddi

varlığını/malını/mülkünü kendisinin değil sevdiğinin bilmektir.

2. **Beden/ten ile sevmek:** Sevdiği kimsenin hizmetini kendi hizmeti bilmek. Gücü yettiği kadar sevdiğine hizmet edip bu hizmetten kendi hizmeti gibi lezzet almak.

3. **Can ile sevmek:** "Ona gelen bana gelsin", "onu bırakın beni alın" anlayışında olmak. Diğer bir ifadeyle Hz. İsmail gibi canı cananın yolunda gönüllü kurban etmek.

İşte hangi derviş mürşidini bu üç suretle severse tam intisaplı olur. **Bu derece sevginin istismar edilmemesi için şu hususlara da dikkat edilmelidir:**

Peygamberler ve onların varisleri konumunda olan âlim ve mürşitler, günahla ilgili bir şeyi asla emretmezler. "**Allah (cc)'a isyanda, kula itaat yoktur.**" hadis-i şerifi gereğince, ma'siyet bulunan bir konuda biate asla izin yoktur. **Bu yolda herkes için esas ölçü Kuran ve sünnete uygundur.**

Bu yolda esas olan **kâmil mürşidi** bulmak ve ona intisap etmektir. Beyazid-i Bistamî (KS)'nin doksan dokuz mürşitten sonra İmam Cafer-i Sadık (RA)'a; Cüneyd-i Bagdadî (KS)'nin yetmiş mürşitten sonra Seriyü's-Sakatî (KS)'ye vardığı rivayeti meşhurdur.

Bu bağlamda Niyazî-i Mısrî'nin her mürşide değil, yalnız kâmil mürşide intisap edilmesi/gönül verilmesi hususundaki şu uyarıcı beyti çok manidardır.

"Her mürşide dil verme kim yolunu sarpa uğratır

Mürşidi kâmil olanın gayet yolu âsân imiş."

Genellikle her mürşit, aynı zamanda bir velidir. Evliya; Allah'ı bilen, Allah'ın dostu, sevgili kulu ve yakınıdır. Allah'a itaatte ve muhabbette çok ileri derecede olup Hz. Peygamber (SAV)'in sünnetini yerine getirmede çok titiz davranan kimsedir.

Allah, bu kimseler hakkında ayet-i kerimede şöyle buyurmuştur: **“İyi bilin ki, Allah’ın veli kulları için hiçbir korku yoktur. Onlar üzülmeyeceklerdir. Onlar, iman edip takvaya ermiş olanlardır.”** (10/62-63).

Hz. Peygamber de (SAV) Allah’ın veli kullarını anlatırken şöyle buyurmuştur: **“Onlar öyle kimselerdir ki, görüldükleri zaman Allah’ı hatırlatırlar.”**

Tasavvufi kaynaklarda kâmil mürşidin birçok vasıfları sayılmaktadır. Bunlardan **Miftâhü’l-Kulûb**’da kâmil mürşidin vasıfları şöyle verilmektedir:

1. Huzuruna vardığın zaman, bütün gamın kederin gider. İçinde bir ferahlık ve muhabbet uyanır.

2. Meclisinden ayrılmayı istemezsin. Sözlerinden şevkin ve muhabbetin artar.

3. Ziyaretine gelen herkes, büyük veya küçük, genç veya ihtiyar, hatta devlet reisi bile olsa, elini öpmeye mecbur ve hayır duasını niyaz ile mesrur olurlar.

İşte bu üç vasfı riyasız ve gösterişsiz kendisinde toplayan kişi kâmil mürşittir.

Bu bağlamda **kâmil mürşit, hayati Kur’an ve sünnete uyan, dünya sevgisinden kurtulmuş, yaptığı hizmetten ücret almayan, herhangi bir dünyalık beklemeyen, aksine varını/malını hizmet ettiği yolda kullanabilendir.** Talip, böyle kâmil bir mürşidin manevi rahle-i tedarisine girmeyi, ona teslimiyeti ve hizmeti nimet bilmelidir. **Kâmil** mürşit ise bu yolda müntesibinden sadece **muhabbet** ister.

Muhabbet diğer bir ifade ile **can ile sevmek, sevgilinin rengine boyanmaktır. Onun haliyle hâllenmektir. Her an onun yolunda olmak, manevi izini takip etmektir.** Yunus Emre’nin,

“Yürür isem önümdesin
Söyler isem dilimdesin

Oturursam yanımdasın
Ayrıkda ne bâzârüm var”

dediği gibi yürürken, söylerken ve otururken onunla olmak, başkasına iltifat etmemektir/ dönüp bakmamaktır. Sevgiliyi can ile sevmek her daim onunla olmaktır. Gece uykuya onun adıyla dalmak ve sabahleyin onun adıyla uyanmaktır. **“Pişi meni der yemeni, der yemeni pişi meni/Dizimin dibinde Yemen kadar uzak, Yemen’de dizimin dibi kadar yakın” yaklaşımıyla, sevgiliyi Yemen’de de olsa dizinin dibi kadar yakın hissetmektir. Velhasıl can ile sevmek, daimi rabita ve zikir halinde olmaktır.**

Aslında **rabita ve zikir de muhabbetin** devamı ve değişik tecellileridir. **Muhabbet olmazsa kişi sevdiğine gidemez, göresi gelmez, hiç aramaz; hatırına düşmez, hatta onu tahayyül de edemez.** Dil ile ansa bile muhabbetsiz zikirden de bir şey hâsil olmaz. Zikir ise üç kısımdır:

1. Adet Zikri/Avam Zikri: Kalpte sevgi olmaksızın sadece dil ile Allah demektir.

2. İbadet Zikri/Havas Zikri: Kalbin sevgisi ile dilin Allah’ı anmasıdır.

3. Muhabbet Zikri/Ma’rifet Zikri: Bütün cevahir ve azanın, büsbütün ten ve canın anmasıdır. Bu ehasu’l-hassın/seçilmişlerin zikridir. Faydası kaleme gelmez ve dil ile anlatılamaz ancak Allah bilir. Zikir telkininden murat bu zikirdir.

İşte **Bedir Karahan Efendinin** yaptığı zikir **muhabbet zikridir.** Kendisinin elimden kolumdan zikir sesleri duyuyordum, dediği ses kayıtları arasında vardır ve bu müntesiplerin bildiği bir husustur. Bedir Karahan Efendinin mensup olduğu silsilede Bahaeddin Nakşibend (KS)’e kadar genellikle cehri/sesli zikir yapılırken Bahaeddin Nakşibend (KS) ile birlikte hafi/sessiz zikir yapılmaya başlanmıştır.

Bedir Karahan Efendi, daha çok Nakşî-Kadirî mürşidi olarak bilinmektedir. Aslında Bedir Efendi, **Nakşibendiye, Kadiriyye, Kübrevendiye, Sühreverdiye** ve **Çiştîye** tarikatlarının da irşat icazetine sahiptir. Bu sebeple Bedir Efendinin muhabbet yolundan değişik fıtrattaki insanlar nasiplenmiştir. Bedir Karahan Efendinin yolunda sohbet ile içinde bulunulan yer ve duruma göre cehri/sesli ve hafi/sessiz zikrin her ikisi de yapılmaktadır.

Bedir Karahan Efendi (KS)

Söz tabii seyri içinde Bedir Efendiye geldi. Sözlerimi Bedir Karahan Efendinin müntesiplerine/dervişlerine **vasiyet şiiri ve nasihati** ile bitirmek istiyorum.

İhvanım olup da mürşit bilenler
Burdan bakıp Beytullah'ı görenler

Allah'ın emriyle irşat olanlar
Ayrılıyom sizden elveda olsun.

Şükür, defterimi aldım sağımda
Çok şehadet getirdim ölüm anında
Ankara, Adana, Yayla Dağı'nda
Ayrılıyom sizden elveda olsun.

İhvanlar uyumaz sabaha karşı
Akıtır gözünden kan ile yaşı
Benden ders alanlar otuz bin kişi
Ayrılıyom sizden elveda olsun.

Size emanetim **tevhid** ile **salavat**
Umarım Mevlam'dan bulunuz rahmet
Mahşer günü gelir Muhammed
Ayrılıyom sizden elveda olsun.
Birçok emek verdim hiç yorulmadım
Tarikat yolundan ben ayrıldım
Hakkım helal olsun hiç kırılmadım
Ayrılıyom sizden elveda olsun.

Ceset gider ama eseri gitmez
Mürit mürşidini kalpten unutmaz
Bir baba evladi yazıya atmaz
Ayrılıyom sizden elveda olsun.

Mürit mürşidinin gezer peşinde
Gündüz rabıtada gece düşünde
Kayseri Sarız'da, Pınarbaşı'nda
Ayrılıyom sizden elveda olsun.

Münafık elinden çok yedik taşı
Bize atıp tutmak onların işi
Akşam oldu batırdınız güneşi
Ayrılıyom sizden elveda olsun.

Sefil Bedir der ki sözüm kalmadı
Dertliyim derdimi bilen olmadı
Ölüm bana bugün fırsat vermedi

Ayrılyom sizden elveda olsun.

Bedir Karahan Efendi elveda şiirinde müntesiplerine **tevhid** ile **salavat**'ı vasiyet etmektedir. Ayrıca şu nasihatleri de tutanları irşat edici mahiyettedir.

“Kardeşlerim,

Bu dünya fanidir, ahiri ölümdür. Bu dünyada doğru olmalı, doğru çalışmalı, Allah'ın emri üzere yaşamalı. İhvan olanlar birbirleri ile kardeş gibidir. Namusunu, malını ve canını her hususta birbirine güvenmelidir.

Yalan söylememeli, haram yememelidir. İhvan, kimsenin hakkına tecavüz etmemeli, kimsenin aleyhine konuşmamalı. Nefsinin ardına düşüp şeytanın sözüne uymamalı.

Dedikodu etmeyin, yalan söylemeyin, başkalarının aleyhine atmayın, devlet ve milleti sevin, namazı kılın. Birbirinizle iyi geçinin, iyi olun. Birbirinizi hor görmeyin, birbirinize yardımcı olun. Gıybet, kardeşinin etini yemek gibidir. Gösteriş, gurur, benlik insanı helâke götürür. Asıl gaye Allah'ın rızası olmalıdır.

Hepiniz bir can gibi olmalısınız. İhvanımın hepsine benim canımdan bir sevgim var. Bu dergâh aşk dergâhıdır. Bu kapıdaki aşk hiçbir yerde yoktur. Bu kapıya sahip olmalı, tuttuğu dalı sağlam tutmalı.

Biz ahirete geçerez ama bu kapı açık olur, bu kapı kapanmaz. Bizden sonra da devam eder...”

Bedir Efendinin gerek elveda/vasiyet şiiri gerekse nasihatleri, yolunda olanlara irşat edici birer manevi hediyedir.

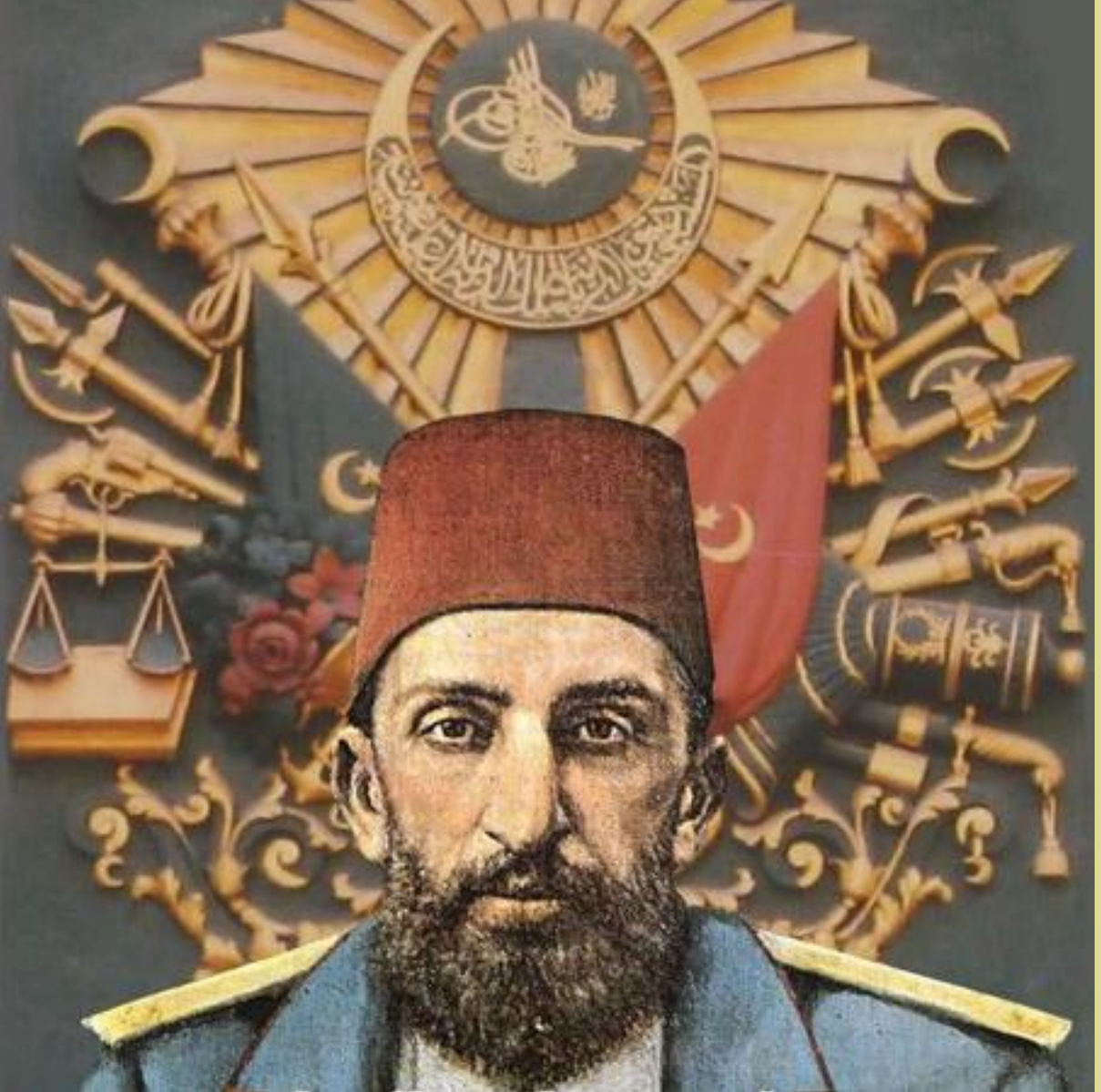
Aslında **“Söz bir ölçektir, bir aynadır. Arif bu ölçekte kendini ölçer, kendine bakar, varsa noksanlarını görür. Sözden maksat olan manayı alır. Sohbeti dinlemeyen mahrum kalır.”** sözü bu bağlamda manidardır.

Bedir Efendinin müntesipleri, **“Kişi sevdiği ile beraberdir.”** hadisi mucibince; Allah'ı,

Resûlün'ü, evliyaullahı ve bunları sevenleri seven bir anlayışa sahiptir. Bu cümleden olarak, Allah bu yolda hepimizi istikamet üzere daim eylesin. Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi ile Hz. Peygamberin şefaati üzerimize olsun. Bedir Karahan Efendinin ve bütün silsilenin ruhanîyetlerinden ve nazarlarından müstefit olmak ve tekrar görüşmek üzere hepinize selam, saygı ve muhabbetler olsun.

KAYNAKLAR

- Alıcı, Lütfi (2012), **Bedir Karahan Efendi Hayatı ve Tasavvufi Şahsiyeti**, Ukde Yay., Kahramanmaraş.
- Çıtlak, M. Fatih (2015), **Ben Dervişim Diyene Mürşid-i Dervişân ve Terbiyenâme'den**, Sufi Kitap Yay., İstanbul.
- El-Hac Mehmed Nuri Şemsüddin El-Nakşibendi (1992), **Tam Miftâhü'l-Kulûb/Kalblerin Anahtarı**, (hzl.: Hattat Ali Rüştü Oran), Salâh Bilici Kitabevi Yay., İstanbul. <http://www.kuranikerim.com/mdiyanet> (22.12.2015). <http://www.muridan.com> (25.12.2015). <http://www.sorularlailamiyet.com> (05.08.2014).
- Kallek, Cengiz (1992), “Biat”, **DVIA**, C 6, TDV Yay., İstanbul.
- Kara, Mustafa (1994), **Niyazi-i Mısri**, TDV Yay., Ankara.
- Yılmaz, Hasan Kâmil, “Rabita” <http://www.muridan.com> (25.12.2015).
- Selvi, Dilaver (2015), “*Biat Sünnetinin Tasavvufta İhyası*” **Uluslararası İslam Araştırmaları Dergisi/ International Journal of Islamic Studies (IJIS) (İHYA)**, C 1, S 1, 2015; ijis.com/article/download (21.12.2015).
- Tatçı, Mustafa (1990) **Yunus Emre Dîvânı II Tenkitli Metin**, KB Yay., Ankara.
- Tüner, Osman (1992), “Biat”, **DVIA**, C 6, TDV Yay., İstanbul.
- Uludağ, Süleyman (1991), **Tasavvuf Terimleri Sözlüğü**, Marifet Yay., İstanbul.
- Yananlı, H. Rahmi (2012), **Sun'ullah Gaybî Sohbetnâme Biatnâme, Devr-i Arşıyye**, Büyüyen Ay Yay., İstanbul.
- Yılmaz, H. Kâmil (2012), **300 Soruda Tasavvufi Hayat**, Erkam Yay., İstanbul. www.osmanlimedeniyeti.com (16.12.2015). www.gulistandergisi.com (22.12.2015).

SERDAR-HAKAN ABDÜLHAMİT HAN

Şeyda KÖKER

Sevgili Reşahat okurları. Dergimizin üçüncü sayısında sizlere peygamber efendimizin ruhaniyeti rahatsız olmasın diye tren raylarına keçe döşeten ve “Biz can çekişen bir millet değiliz! Yatağından taşan bir nehre benziyoruz, bizi zinde tutabilecek yegâne kuvvet İslamiyet’tir.”

diyen Abdülhamit Han’ın manevi kişiliğini anlatacağım. Rahman ve rahim olan Allah’ın adı ile başlayalım.

Siyasi dehâ, büyük bir devlet ve aksiyon adamı, yüce şahsiyet, dindâr, tasavvuf ehli ve yüce bir velî olan Sultan II. Abdülhamid Hân

cennet-mekân Rahmetullahi aleyh... Bu saydığımız vasıfları içinde onun, en fazla öne çıkan hususiyetlerinin başında dindarlığı-takvası, muhafazakârlığı, maneviyat erbabı olması gelir. Hayatı boyunca ibadetlerini hiç aksatmamış, abdestsiz evrak imzalamamış, Saray etrafında nöbet tutan askerleri dahi daima taharet üzere bulunmuş bir şahsiyet...

Abdülhamid Han'ın kadere inancı, maneviyat sultanı üstadı, Tarikat-ı Aliyye-i Nakşibendiye'nin 32'nci halkası Selâhaddin İbnü Mevlâna Sirâcüddin (k.s.) hazretlerine olan itaat-bağlılık ve teslimiyeti fevkaladeydi. Ona her Cuma bir fayton tahsis ederek, Mihmendâr-ı Rasûl Hz. Hâlid bin Zeyd Ebû Eyyûbi'l-Ensârî'yi (r.a.) ziyaret etmesini temin ederdi.

Hacca gidemese bile -ki bazı kayıtlara göre gizlice gittiği de belirtilmiştir-, başkaları tarafından pek çok defa orada görülmüş ve Osmanlı'nın büyük "Velî" padişahlarından biri olarak tavsif olunmuş bir sultandı o.

Bir hac rehberinin anlattıklarından, 2. Abdülhamid Han'ın hac yaptığını öğrenmekteyiz.. Malum, Osmanlılar zamanında 1900'lü yıllarda, mukaddes topraklarda bugünkü gibi Otel sistemi yoktu... Bu sebeple buralarda yaşayan halk, günlerce önceden şehir dışına çıkar, hiç tanımadığı bir yerden hac yapmak maksadı ile gelen kişileri karşılar, evinde misafir eder, her türlü ihtiyacını karşılar ve bundan da büyük şeref duyarlardı... İşte böyle bir hac mevsiminde tahminimce 1903-1904 yılları Mekke halkı yine hacıları karşılamak üzere şehir dışına çıkmış... Bu şahıslardan biri, gözüne kestirdiği uzun boylu, endamlı, sakallı, normal giyimli birisinin yanına yaklaşarak, kendisini evinde misafir etmek istediğini bildirip, eğer gelirse büyük şeref duyacağını söyleyerek rica minnet evine davet etmiş...

Gelen zat hac müddeti boyunca o kişinin evinde kalmış... Hac zamanı bitiminde bu iki

kişi helâlleşerek ayrılmışlar. Ayrılırken, hacı olan zat, hane sahibine bir kese altın hediye etmek istemiş... Hane sahibi bu altınları kabul etmek istememişse de, hacı olan zat fevkalâde ısrar edince, ev sahibi kabul etmek zorunda kalmış... Bir de mektup bırakıp ev sahibine demiş ki:

"Bu mektubu ben gittikten en az bir gün sonra Mekke Emiri' ne teslim et!" Hacı gittikten bir müddet sonra hane sahibi kendi kendine; "Allah, Allah! Ben kim, koskoca Mekke Emiri kim, bu mektubu yazan o hacı kim!" diye düşünmüş. Derken hanımı mektubu Mekke Emiri' ne muhakkak vermesi gerektiğini, aksi hâlde vebal altında kalacağını söyleyerek beyini ikna etmiş... Neticede çeşitli mercilerden geçerek mektubu Mekke Emiri' ne vermiş... Emir, mektubu açınca hemen ayağa kalkmış, selâm durmuş ve hane sahibine sormuş:

- Şimdi nerede bu misafir ettiğin zat-ı muhterem?

- Efendim, haccını tamamlayıp memleketine döndü.

- Bak mektup nasıl başlıyor: "Ben Harem-i Şerifin Hadimi Halife-i Müslim'in Sultan Abdülhamid Hân-ı Sen ki..."

Bunu duyan adam hayretler içinde kalmış! Ve 2 gün kendisine gelememiş. Meğer hac süresince rehberlik edip gezdirdiği zât Osmanlı padişahı, Sultan II. Abdülhamid hazretleri değil miymiş? Sultan hazretleri yazdığı mektupta, emire, bu zât' a büyük bir bina verilmesini ve çoluk çocuğuna maaş bağlanmasını da emretmiş...

Görüldüğü gibi hac rehberinin bu hatıratından II. Abdülhamid Hân' ın da devlet geleneğine ve hassasiyetine uygun davranarak düşmanı uyandırmamak ve halkı tedirgin etmemek için tebdil-i kıyafetle gizlice (tren yoluyla kısa zamanda kimseye fark ettirmeden) hacca gittiği anlaşılmaktadır.

Sultan Abdülhamid (aleyh), rivayete göre,

yatağının başında daima temiz bir tuğla bulun-
durmuş. Bu tuğlayı, yataktan kalktığında çeş-
meye kadar abdestsiz yere basmadan, teyem-
müm almak için kullanırmış. Bir gün hanımının,
niçin böyle çok titiz hareket ettiğini sorması üze-
rine şu ibret dolu, fevkalâde düşündürücü olan
enfes cevabı vermiş:

“Bunca Müslümanın Halifesi olarak, biz
sünnet ölçülerine dikkat etmezsek, Ümmet-i
Muhammed bundan zarar görür!” Bu yüzden
padişah, acil bir iş zuhur ettiğinde, gecenin
hangi vakti olursa olsun uyandırılmasını ister,
o işin ertesi güne bırakılmasına kesinlikle rıza
göstermezmiş... Mâbeyn Başkâtibi Esad Bey,

kına abdestsiz imza atmadım. Getir imzalaya-
yım!” Ve besmele çekerek evrakı imzaladı.

Sultan'ın manevi kişiliğine bir diğer örnek
ise türbe olayıdır. Sultan II. Abdülhamid Han
zamanında Yavuz Sultan Selim'in türbedarının
hanımı gebe kalır ve bir gün canı kiraz çeker. Ve
kocasına der ki:

- “Canım çok kiraz çekti bana bir kilo kiraz
alda gel.” Adam çarşıda köşe bucak kiraz ara-
maya koyulur. Kiraz var ama çok pahalıdır. Bir
türlü parasını toplayıp kiraz parasını bir araya
getiremez. Döner dolaşır türbeye gelir. Kabir 'in
yanı başında oturur ve sandukaya vurur. Der ki:

bu hususta şu fevkalade ibret ve derslerle dolu
hatıratını nakletmektedir:

“Bir gece yarısı, çok mühim bir haberin im-
zası için Sultan'ın kapısını çaldım. Fakat açılma-
dı. Bir müddet bekledikten sonra tekrar çaldım,
yine açılmadı. ‘Acaba Sultan'a emri Hak (ölüm)
mı vâkî (gerçekleşti) oldu?’ diye endişelendim.
Biraz sonra tekrar çaldım; bu sefer kapı açıldı ve
Sultan elinde bir havlu ile kapıda görüldü... Yü-
zünü kuruluyordu. Tebessüm etti: “Evladım, bu
vakitte çok mühim bir iş için geldiğinizi anladım.
Kapıyı daha ilk vuruşunuzda uyandım, ancak
abdest aldığım için geciktim kusura bakma!.
Ben bu kadar zamandır milletimin hiçbir evra-

- Ey büyük İslam padişahı, cihan şahı, onca
senedir hizmetini görürüm ama bir himmetini
görmedim” diyerek sandukaya dokundurur eli-
ni.

Daha sonra evine gider ve karısına alama-
dığını söyler karısı biraz üzülür haliyle. Ertesi sa-
bah kapıya iki asker gelir ve faytonu göstererek
“Sultan Hazretleri seni huzura bekler, hemen ça-
ğırır” derler. Adam bir an tereddüt eder içinden.
Emri tebliğ eden asker fazla sabırlı değildir.

- Efendi ne durursun, Sultanın emrini tebliğ
ederim sana! Türbedar bakar ki ağırdan alma-
nın zararı olacak... Çaresiz faytona atlar, doğ-

ruca sarayın avlusuna giderler. Nöbetçiler girer çıkar, hemen huzura alırlar türbedarı. Sultan Abdülhamid Han, türbedarı tepeden aşağı bir süzer. Sonra, kelimelere basa basa fakat yumuşak bir eda ile sorar:

- Ceddim Yavuz Sultan Selim Han'ın türbedarı sen misin?

Adam güçlkle cevap verir:

- Evet Sultanım!

- Söyle bakalım dün türbede neler oldu?

- Türbedar efendi! Sana söylerim. Dün türbede neler oldu, meselen nedir, açık söyle!

Bir şeyler hisseder gibi oldu ama söylemeye cesaret gerek. İster istemez hadiseyi anlatır:

-Sultanım zevcem hamile. Benden kiraz istedi. Çok pahalı olduğu için alamadım. Bunun için de velinimetim Sultan Selim Han'ın sandukasına dokundum : "Bir himmetini görmedim." dedim.

Ortalığı bir sessizlik kaplar. İki tarafta da de-

- Derdin nedir? Bir meselen olmalı?

Bir anda zihninden bir sürü şey geçer. Aca-ba Sultan neyi sormak istiyor.

- Neyi kast ediyor? Hangi derdimi soruyor? Şaşkın ve ürkek bir eda ile:

- Sultanım bir şeyler olmadı, bir derdim de yoktur, sağlığınıza duacıyım.

Abdülhamid Han, hem sesini yükseltir hem de sertleştirir.

rin tefekkür.

Neden sonra daldığı âleminden çıkan Abdülhamid Han, söylenmeye başlar:

- Sen orda dedemin sandukasına vurdun, o da burada sabaha kadar benim başıma vurdu. Al şu bir kese altını, bir daha da böyle şeyler için dedemi rahatsız etme, doğruca bana gel!

Bundan sonra emir subayına dönen Abdülhamid Han:

_ Selim Han'ın türbedarının maaşı iki misli-ne çıkarılsın, sıkıntıdan kurtulsun. Bir derdi olun-ca da hemen bana gelmesine izin verilsin. İşte maneviyat dolu bir hadise okudunuz özümüz, ceddimiz nasılda muazzam bir ruhaniyete sahip.

İşte 31 Mart olayıyla İttihatçılar tarafından tahttan indirilip Selanik' e gönderilen Sultan II. Abdülhamid' in, bu dönemde Suriye'deki Şeyhi Mahmut Ebu Şamat' a yazdığı Filistin mektubun-dan dikkat çeken satırlar: Ancak ve ancak 'Jön Türk' ismiyle maruf ve meşhur olan İttihat Cemiyeti' nin rüesasının tazyik ve tehdidiyle Hilâfet-i İslamiye' yi terke mecbur edildim. Bu ittihatçılar, Arazi-i Mukaddese ve Filistin'de Yahudiler için bir vatan-ı kavmî kabul ve tasdik etmediğim için ısrarlarında devam ettiler.

Bu ısrarlarına ve tehditlerine rağmen ben de katiyen bu teklifi kabul etmedim. Bilâhare yüz elli milyon altın İngiliz lirası vereceklerini vaat ettiler. Bu teklifi dahi katiyen reddettim ve kendilerine şu sözle mukabelede bulundum: 'Değil yüz elli milyon İngiliz lirası, dünya dolusu altın ver-seniz bu tekliflerinizi katiyen kabul etmem! Ben otuz seneden fazla bir müddetle Millet-i İslamiye' ye ve Ümmet-i Muhammediye' ye hizmet et-tim. Bütün Müslümanların ve salatın ve Hulefa-i İslâmiyeden aba ve ecdadımın sahifelerini ka-rartmam ve binaenaleyh bu tekliflerinizi mutlaka kabul etmem' diye kat' î cevap verdikten sonra hal'imde ittifak ettiler. Ve beni Selanik'e gönde-receklerini bildirdiler. Bu son tekliflerini kabul et-tim ve Allah Teâlâ' ya hamd ettim ki ve ederim ki; Devlet-i Osmaniyye ve Âlem-i İslâm'a ebedî bir leke olacak olan tekliflerini, yani Arazi-i Mukad-dese ve Filistin'de Yahudi devleti kurulmasını kabul etmedim. İşte bundan sonra olan oldu. Ve bundan dolayı da Mevlâ-yı Müteal Hazretlerine hamd ederim.

Ben bir karış dahi olsa vatan toprağını sat-mam. Zira bu vatan bana değil milletime aittir, milletimde bu toprakları ancak aldığı fiyata verir

çünkü bu topraklar kanla alınmıştır kanla veri-lir. Üstün siyasi deha ve devlet aşkını Sultan Abdülhamit'in bu sözünde de görüyoruz. Ülke-mizin, içinde bulunduğu durum öyle dua edilesi ki, sünnet ehli bir mümin ve mümine olmak unu-tula gelmiş batı emperyalizmini moda edinmişiz. Kendi kutsallarımızı unutmak bizi başka kutsal-lara yaklaştıracaktır. Ulu sultan Abdülhamit'in manevi kişiliğini yine onun zalimlere beddua millete dua niteliği taşıyan duası ile süsleyelim.

İşte Abdülhamid Han'ın Duası:

Allah' ım helal etmiyorum!

Şahsımı değil, milletimi bu hale getirenlere,

hakkımı helal etmiyorum!

Beni, benim için lif lif yolsalar, cımbız cımbız zerrelerimi koparsalar, sarayımı yaksalar, hanü-manımı, hanedanımı söndürseler, çoluğumu gözümün önünde parçalasalar helal ederdim de Sevgili' nin (sallâllahu Aleyhi ve Sellem) yolunda yürüdüğüm için beni bu hale getiren ve milletimi ateşe atan insanlara hakkımı helal etmem!

Allah' ım! Mukaddes isimlerine kurban olduğum Allah' ım!

Ya Âdil!

Bana "Kızıl Sultan" adını takan ve devril-mem için ellerinden geleni yapan Ermenileri,

şimdi beni devirenlere parçalatıyorsun!

Bu cellatları da, kim bilir, kimlere parçalatacaksın?..

Fakat yâ Rahman!..

Adaletinle tecelli edersen hepimiz kül oluruz! Bize acı!

Resulü' nün, Sevgilinin, Kainatın Efendisinin nurunu kaydeder gibi olduğu için bu hale gelen millete, rahmetinle, fazlınla, lütfunla tecelli et!

Yâ Kâdir!

Kundaktaki yavruyu gagasına almış, kaçırın leş kuşunu düşürüp çocuğu kurtarmak

ancak senin kudretine sığabilir. Leş kuşlarının gagasında kundak çocuğuna dönen milletimi kurtar Allahım!

Ya Ma'bud !

Ömrümdede tek vakit farz namazı kaçırdığımı hatırlamıyorum!

Ama tek vakit namazım olduğunu iddiaya da nefsimde kuvvet bulamıyorum!..

Huzurunda eğileceğime kaskatı kalıyorum ve duada ruh teslim edeceğime yatağımda kıvraniyorum! Sana kulluk gösteremeyen bu kulu affet Allah'ım! Eğer, yılları tesbih dizisince

süren hükümdarlığımda Seni bir kere anabildim, Resulü' ne bir an bağlanabildimse, duamı, o kere ve bir an yüzü suyu hürmetine kabul et!

Yâ Sübhan!

Şu titrek elleri, Kıyamet gününde sana "Ümmetim, ümmetim!" diye yalvaracak olan Habibinin eteğinde, şimdi "Milletim, milletim!" diye dilenen bu ihtiyarın duasını geri çevirme! Milletimi evvelâ "Ba'sü ba'de'l-mevsiz" bir ölümle yok etmeye götüren sahte kurtarıcılar ve sahte kurtuluşlardan kurtar; ve ona bir gün gelecek kurtarıcıları, gerçek kurtuluşu nasip eyle!

Benim artık bu dünya gözüyle görebileceğim hiçbir saadet ümidim kalmadı.

Bari felâketi olsun bana daha fazla gösterme Allah'ım!

Ayakta duramaz, haldeyim!

Vadem ne gün dolacak Allah'ım?

"Yeniden canlanmak için Avrupa Medeniyetini taklit değil, gücümüzün esas olan İslamiyet'e dönmek gerekir." "Onun 'kızıl' yahut 'kırmızı' sultanlığına, yani hunharlığına dair duyular ve yayınlarda bulunan İslâm ve Türk düşmanı yabancılara ve onlarla ağız birliği eden yerli garazkârların savundukları lafların iftira olduğunu söylemek, tarafsızlığa ve haklılığa ait olan bir vazifedir. Osmanlı Devleti'nin ve padişahlık kurumunun güç ve itibarını koruyamamışlardı.

İçinde bulunduğu sancılı sürecin en kritik padişahı olan Abdülhamid Han'ın gizemli dünyasını doğru anlamak ve keşfetmek, şüphesiz ki bugünüme ve yarınımıza büyük ışık tutacaktır. Bu noktada, üstat Necip Fazıl Kısakürek'in, Abdülhamid hakkında vardığı hüküm cümlesi gayet keskin ve vurucudur: "Abdülhamid'i anlamak her şeyi anlamak olacaktır. Ulu Sultan'ın 98. Seneyi devriyesinde rahmetle anıyoruz.

Dava yolunda makbul hizmetler dileği ile Allah'a emanet olun.

Eğitim ne kadar kuvvetli olursa, aile o kadar sevgi denizinde yüzecek, sevgi denizi ne kadar çoşarsa toplum da o kadar huzur içinde yaşayacaktır.

DİNİMİZE GÖRE AİLEDE ÇOCUK EĞİTİMİ

Melek KANDEMİR DOĞAN

a) Küçük Yaştaki Eğitimin Önemi:

Aile ortamında yapılacak en önemli iştir; çocuğun eğitimi. Bu gerçekten çok önemlidir; geleceğin bütün büyük şahsiyetleri, fikirleri ve liderleri bu küçük yaştaki dimağda oluşmaktadır. Bu yavrucaklar iyi bir eğitimle ne kadar çok başarılı yapılırsa gelecek o kadar güvencededir.

Küçük yaştaki eğitimin önemli olması iki husustan dolayıdır:

Birincisi verilecek bu eğitimle karakter belirlenecektir. Yeni bir insan oluşmaktadır. Ve her şeyi ile bu insan aileden etkilenmektedir.

İkincisi ise eğitim sistemli olsa da olmasa da küçük yaştaki dimağda çok şey kalmakta ve bunlar hayat yaşandıkça gün yüzüne çıkmaktadır. Bundan dolayı anne-babaya büyük görev düşmektedir. Temiz, sağlam bir nesil ye-

tiştirilmesi için anne-baba bütün gayretini, bütün mesaisini ve bütün emellerini buna adanmak zorundadır.

Kişi Allah'a ve bütün insanlara karşı vazife şuurunu aile ocağında aldığı gibi, şahsiyetlerini oluşturan davranışları, kendisi ile bütün mahlûkat arası ilişkiyi ve karşılaştığı problemleri nasıl çözeceğini hep aile ortamında öğrenir. Temiz, düzenli ve tutumlu olmayı, ağaçları ve hayvanları korumayı, güzel olan her şeyi sevmeyi, lider kafaya sahip olmayı hep yakınlarının telkinatı ile elde eder ve kendisine mal eder.

Psikologlar doğduğundan itibaren çocuğun on dört-on beş yaşına kadar hep etkilenecek öğrendiğini ispat etmişlerdir. Hep bunu savunurlar ve ona göre eğitim planı çıkarırlar. Ayrıca çocuk hayatının ilk yıllarında ailesine daha çok duygu-

sal bağlarla bağlandığından onların telkinlerini kolaylıkla kabul eder. "Ağaç yaş iken eğilir." atasözünün ifade ettiği üzere iyiyi, güzeli ve doğruyu mantiki zorluklara ihtiyaç duymadan ailesine bağlılığından ve onu yüce gördüğünden olduğu gibi kabul eder. Zaten çocuğu fotoğraf makinesine benzeten birçok âlim vardır.

Anne-babanın bilmesi gereken bir olay da çocukların yaşlara göre eğitiminin nasıl yapılması gerektiğidir. Çünkü çocuk belli bir yaşta sadece bazı kavramları anlamakta ve sadece öğrenebildikleri kendisine hitap eden bu bir kaç kelime olmaktadır. Ebeveyn bunun bilgisi içinde olduğunda çocuğunu daha iyi bir şekilde yetiştirme imkânını elde etmiş olur.

Eğitim de belki de en önemli olan unsur bu, karşısındakinin ruh haline, psikolojik durumuna göre hitap edebilmelidir. Bilhassa çocuk buna daha fazla muhtaçtır. Çünkü o daha dünyayı yeni tanıyor ve birçok şeyle yeni karşılaşılıyor. Bütün bu önündeki engelleri aşabilmesi, onu anlayabileceği şekilde ona güven verebilmek ve ona hitap edebilmekle mümkündür. Yaşın öneminin farkına varılması ve ebeveynin bu konuda bilinçli olması gerekmektedir.

Görüldüğü üzere aile kişiyi istenilen ferdi ve içtimai olgunluğa erdirmek için; birçok şeyi göz önüne almalı ve mükemmel bir şahsiyete sahip kılmak için vazgeçilmez bir müessese olduğunun farkına varmalıdır.

Küçük yaştaki çocuk öyle saf öyle temizdir ki, sanki istenilen her şeyle sokulabilecek bir hamur parçasıdır.

b) Ebeveynin terbiye metodu:

Yetişecek çocuğa her yönden yeterli terbiye ve eğitim verilmelidir. Bunlar üç ayrı bölüme ayrılır, bunları toplu maddeler halinde incelemeye çalışalım:

1- Ruhi terbiye, (İnsana, Allah inancını kazandıracak ve onu ahiret hayatına hazırlayacak olan terbiyedir. Yani dini terbiyedir.)

-Çocuğa ilk öğretilecek kelime; ALLAH olmalıdır.

-Çocuğa her zaman helal lokma yedirilmelidir.

-Ebeveyn evdeki dini, ahlaki, ortamı en güzel şekilde ayarlamalıdır.

-Çocukların yaşlarına göre eğitimi belli bir çizelge ile belirlemeli ve bu uygulanmalıdır.

-Şükür, sabır, sadakat v.b. gibi çocuğun öğrenmesi lazım olan bütün ahlaki terimler öğretilmelidir.

-İslâm büyükleri öğretilmeli ve çocuğun

bunları örnek almaları sağlanmalıdır.

-Yedi yaşına geldiğinde namaz kılmak, oruç tutmak ve ibadet nedir öğretmelidir ve bunlar fiiliyata geçirilmelidir. On yaşına geldiğinde artık en güzel şekilde dini vecibelerini yerine getirecek hale gelmiş olmalıdır.

2- İctimai terbiye, (Hayatta yaşarken kendisine gerekli olan her çeşit davranışlardır. Çocuğu topluma kazandırmak için verilecek her türlü eğitimidir.)

-Çocuğu genellikle mükâfatla eğitmelidir.

-Tembelliğe alıştırmamalıdır.

-Toplumda yaşayacağı anlatılmalı ve arkadaşlarıyla paylaşma, birlikte iş yapma kabiliyeti geliştirilmelidir.

-Nasıl yemek yiyeceği ve ev içinde nasıl hareket edeceği öğretilmelidir.

-Bir mecliste neler yapabileceği öğretilmelidir.

-Terbiye de nasihat yoluna başvurulmalıdır.

-Kötü arkadaşlardan uzak tutulmalıdır.

-Belli bir gelişme sağlanması için oyun oynamasına izin verilmelidir.

-Okula gönderilmelidir.

-İlk zamanlarında toplumdaki tüm davranışları kontrol altında tutmalı ve hataları kendisine anlatılmalıdır.

3- Ahlakî terbiye. (İnsanlar arasındaki davranışlarında mükemmelliğe götüren esaslardır. En çok dikkat edilmesi gereken eğitimidir. Toplum dindar olmayan bir insanı kabul eder ama ahlaken kötü olanı hiç bir zaman kabul etmez.)

-Çocuk ilk başta kendimize isyankar yetiştirilmemelidir.

-Onlara yapamayacakları emirler emredilmemelidir.

-Yanlarında kendi kusurlarımız sayılmamalıdır.

-Aşırı davranışlara izin verilmemelidir.

-Bütün ahlaki kurallar öğretilmeli ve çocuk terbiyeli, temiz ahlaklı yetiştirilmelidir.

GENEL BİR SONUÇ

Eğitim, dünya durdukça vazgeçilmeyen, insan oldukça iyi veya kötü olarak devam edecek bir unsurdur. Bundan dolayı eğitimin önemini anlayıp insan bundan faydalanmalıdır.

Aile ise toplum demektir. Her şeyi ile gelecek hayat önde tutulmalı, huzur onda olmalıdır. Aile ortamı tam bir Müslüman sıcaklığında olmalı, Müslüman saygısıyla çevrelenmelidir.

Öyle bir ortam ki çocukları çiçektir. Ailenin tüm fertleri tam bir dayanışma içersindedir. Anne-baba çiçekleri besleyen toprak ve su, bazen de onlardan verim bekleyen çiftçi ve bahçıvandır. Herkeste bir huzur ve bir sevgi vardır.

Ailenin kuruluşunda temel prensip nasıl ki sevgi ise çocuğun yetiştirilmesinde de esas sevgidir. Çocuk hep bunun içersinde yetişecek ve sonunda cemiyete faydalı bir insan olacaktır. Bu sevgiyi ise küçükken ebeveyninden aldığı nasihatler sağlayacaktır.

Ebeveynin en büyük gayesi çocuğun iyi yetiştirilmesidir. Çocuğun terbiyesini iyi vermektir. Bunlar olunca da çocuk ebeveynine hep saygılı olacak, toplum hep gelişecektir.

İslâm, ailenin önemini tam kavramış bir din olduğu için; ailenin her merhalesinde eğitimi ona rehber, sevgiyi ona amaç göstermiştir. Ailenin kuruluşu her nassda geçmekte, sağlam bir aile için bütün zemin oluşturulmaktadır. Kurulan ailenin devamı olan çocuğun yetiştirilmesi ise İslâm'ın en çok önem verdiği konulardandır.

Eğitim ne kadar kuvvetli olursa, aile o kadar sevgi denizinde yüzecek, sevgi denizi ne kadar coşarsa toplum da o kadar huzur içinde yaşayacaktır.

ONİKİŞUBAT İLÇE MÜFTÜSÜ ABDULLAH DEMİR İLE AİLE ÜZERİNE

Sağlıklı bir toplum yapısı oluşturabilmenin en önemli basamağı şüphesiz sağlam temellere dayalı bir aile yapısı oluşturmaktır. Çünkü insan fitratı bu minval üzere yaratılmış olup ancak bu

şekilde saadeti dâreyne ulaşılabilir. Nitekim “Hz. insan” makamında olan insanoğlunun en büyük arzusu, dünyada ve uhrevi âlemde mutluluğu ve huzuru yakalamak, yaratılış gâyesi de rızayı

ilâhi olunca hedefe ulaşabilmek için “Ne yapmalıyız?” sorusu da kaçınılmaz oluyor.

İşte bu sorunun en önemli cevabı, yüce dinimiz İslam’ın ve Türk toplumunun üzerinde hassasiyetle durduğu aile birliği ve huzurlu aile yapısını korumak, yeni nesillere de aktarmaktır.

Maalesef dinimizde de toplumumuzda da bu kadar önem verilen aile kurumunda derin yaralar oluşmakta, boşanmalar artmakta ve aile kurumu temelden sarsılmaktadır.

İşte bu kaygılar ile yola çıkarak şehrimizin büyüklerine aile birliği ve yapısını korumak adına neler yapılabileceği ve bu zamana kadar hangi adımların atıldığı hususunda sorularımıza yanıtlar aramaya devam ediyoruz.

Çiçeği burnunda ilçemiz Onikişubat’a geçen yıl atanan Abdullah Demir Beyefendi evli ve dört çocuk babası. Kendisine konu ile ilgili sorular yönelttik ve kırk yıla yakındır sürdürdüğü evliliklerinin sırlarını sorduk. Yoğun programları arasında bizlere öyle isabetli cevaplar verdiler ki hepsi kulağımıza küpe tavsiyeler. Kendisine teşekkür ediyor söyleşimize geçiyoruz.

TOPLUMUN HUZURU

AİLENİN HUZURUNA BAĞLIDIR

_Sayın hocam öncelikle gerek dinimizin emirleri gerekse Türk toplumunun yapısına baktığımızda aile birliğine neden bu kadar önem verilmiştir?

_Elbette ki toplumun en küçük birimi ailedir. Toplumun sağlıklı huzurlu ve refahlı olması ailenin huzuruna bağlıdır. Bir aile efradı ebeveynlerinden büyüklerinden ne gibi bir terbiye görmüşse etrafına da onu yansıtacaktır. Ailesinde aldığı tecrübeleri ahlakı terbiyeyi dışarıya yansıtacaktır. Ve toplumun şekillenmesine vesile olacaktır. Aile İslam dininde de çok öneme haiz bir kurumdur. Dinimiz aileye çok ayrı bir önem vermektedir. Peygamberimiz (sav) den

örnek verecek olursak. Ve kendisin aile ile ilgili o güzel sözlerine bakacak olursak bunun ne kadar önemli olduğunu anlarız. Efendimiz (sav): “Nikâh benim sünnetimdir; evleniniz, ben diğer ümmetlere karşı sizin çokluğunuzla övünürüm.” buyurmaktadırlar.

Aile bir okuldur ve eğitim aile de başlar Kur’an-ı Kerim de birçok yerde Rabbimiz, ailenin yuva kurmanın üzerinde sıklıkla durmuştur. Rum suresinde: “İçinizden kendileri ile ilgili huzura kavuşacağınız eşler yaratıp aranızda sevgi ve Rahmet var etmesi Allah’ın varlığının belgelerindedir.” buyruluyor.

AİLE EĞİTİMİ BEŞİKTE BAŞAR

Örneğin efendimiz beşikten mezara kadar ilim buyuruyor. Bunun sebebi eğitimin beşikte başlaması hususuna dikkat çekmektir. Aile eğitimi ve din eğitimi beşikteki çocuktan başlıyor. Biz insanoğlunda kalıntıları bulunan birçok ahlak, huy, edep bize ailelerimizin çocukluk yıllarında verdiği artı veya eksi terbiyenin ürünüdür. Hepimiz çocukluğumuzu hatırlar öğrenilmiş bilgilerimizi hayata uygularız. “Annem şöyle derdi babam böyle yapardı” diye hatırlarız ve kaç yaşında olursak olalım onlar bize yön verir. Çünkü küçük yaşta verilen bilgi ve eğitim kalıcıdır.

Belli bir yaştan sonra kalıcılığını kaybeder, silinmeye başlar. Çocukluk eğitimi taş üzerine yazı yazmak, kazımak gibidir derler. Ama belli bir yaştan sonra verilen eğitim su üzerine yazmak gibidir. Bunun için İslam dininde aile çok önemli bir kurumdur.

AİLE HUZURSUZLUKLARIN EN BÜYÜK SEBEBİ EŞLERİN ÇOCUKLUKLARINDA ALDIKLARI AİLE EĞİTİMİNDE Kİ EKSİKLİKLERDİR

_ Bilindiği üzere son yıllarda aile içi huzursuzluk ve boşanmalar oldukça arttı. Sizce toplumumuz da aile içi huzursuzluğun temel sebebi nedir?

Evet, bugün boşanma davalarına tanıklık ediyoruz. Ailelerin yıkıldığına şahit oluyoruz. Evliliklerin çok basit sebeplerden bitirildiğini görüyoruz. Nişanların çok basit menfi sebeplerle

bitirildiğini görüyoruz. Bunların tek sebebi aile eğitiminin olmayışından veya aile eğitiminin istenilen düzeyde olmamasından kaynaklanıyor. İslami aile anlayışının ve İslam ahlâkının verilmemesinden... Çünkü bir çocuğa Allah sevgisi, ahiret inancı, helal haram duygusu verilirse evinde ailesi ile mutlu olacaktır. Her iki tarafta eğer dini terbiye almışsa mutlu ve huzurlu bir aile olarak yaşayacaklardır. Bakıyorsunuz kırk elli yıl bir arada huzurla yaşamız aileler var, hiçbir sıkıntıları yok. Öte yandan bakıyorsunuz bir hafta on günlük evliler arada bir sürü sıkıntı var. Neden? Temel de din eğitiminin olmayışından. Onun içindir ki çocuk için aile birinci okuldur. Sonra ilkokul, ortaokul devam eder. Tabi ki, aile çocuğunu her an takip etmek durumunda. Takip etmezse aileden alınan bu güzel terbiye, toplumdan gelen bir takım zehirli akımlar tarafından çocuğu olum-

suz yönden etkileyecektir. Netice de evlatlarımız biz ailelere Rabbimizin birer emaneti ve geleceğimize dir.

İnsan neslinin sağlıklı devam etmesi sağlıklı çocuklarla mümkündür. Sağlıklı çocuklarda şüphesiz sağlıklı aileler de yetişir. Mutlu aileleri araştırın fertlerin, temelinde güzel bir aile de yetişmiş ve İslam terbiyesi almış çocuklar olduklarını görürsünüz.

GÜNÜMÜZDE AİLE İÇİ HUZURSUZLUKLARIN SEBEPLERİNDEN BİRİ DE LÜKS VE İSRAFTIR

_Bu konuda sizlere de konumunuzdan dolayı müracaat eden birçok aile var. Bu aileler de gözlemlediğiniz sıkıntılar ağırlıklı olarak nelerdir?

_Kahramanmaraş'tan önce Adana, merkez ilçe Çukurova da görev yaptım. Orada da günde en az günlük beş altı aile bize müracaat ediyordu. Aynı şekilde Kahramanmaraş'ımızda da aileler birçok sorunla bizlere müracaat ediyorlar. Sorunları dinlediğimiz zaman kaynaklarının çok basit sebepler olduğunu görüyoruz. Gelin-kayınvalide sorunlarından kaynaklanan, geçim standartlarından özellikle lüks düşkünlüğünden ve çevreye özentiden kaynaklanan birçok sıkıntı var. Genelleyecek olursak da yüzde yetmiş sekseni lüks yaşam ve israftan anlaşmazlığa düşüyorlar. Düşüne biliyor musunuz? Bir koltuğun rengi beğenilmediği için büyük kavgalar çıkıyor.

Nişanlı bir tanıdığımız vardı. Yanıma geldiler ve ayrılmak istediklerini söylediler. Ben de çözebileceğim bir mesele ise yardımcı olmak açısından "Hayırdır. Neden ayrılıyorsunuz?" diye sordum. Efendim beyaz eşyanın markası konusunda anlaşamamışlar. Böyle bir sorundan büyük anlaşmazlık yaşayan bir çift, sağlam bir aile yapısı oluşturabilir mi? Dedim ki çabuk ayrılın, hemen ayrılın. Çünkü bugün beyaz eşya markası için anlaşamayan eşlerin önlerinde koskoca

bir ömür var. Ne problemler ile karşılaşacaklar. Bu zihin yapısı ile nasıl paylaşacaklar bu hayatı? Bu şekil de mutabakat sağlayabilmeleri oldukça zor. Yine dediğim gibi çiftlerin ailelerinden aldıkları terbiye ve ahlak anlayışı evliliğin niteliği açısından hayati önem taşıyor.

GELENEK VE GÖRENEKLERİMİZ İSLAMIN EMİRLERİNİN ÖNÜNE GEÇMEMELİ

_Birçok il ve ilçede görev yaptınız. Bu yerlerle Kahramanmaraş'taki aile yapısını kıyaslasanız eğer ne gibi gözlemlerinizi olur?

_Kahramanmaraş'taki aile yapısı diğer illere nazaran mazbut ve geleneksellik arz ediyor. Yani istenilene yakın olduğunu görüyorum. Menfi yön olarak da azınlıkta da olsa tutucu bazı tabular var ve bu tabuların yıkılması lazım. Çevremdeki ailelerde de zaman zaman görüyorum, maalesef örf ve adette, gelenekler dinin emirlerini geçiyor ve sanki din ikinci planda kalıyor. Yanlış dahi olsa kendilerinin inandığı büyüklerinden gördükleri atalarından dedelerinden kalan gelenekler hüküm icra ediyor. Bu da aile yapısını menfi bir şekilde etkiliyor tabii. Ama genel olarak baktığımızda diğer çalıştığım illere nazaran Kahramanmaraş'ta daha mazbut bir aile yapısının olduğunu görüyorum.

MUTLULUĞUN SIRRI VARİDATTAN AŞAĞIYA TAATTE YUKARIYA BAKMAKTIR

_Bu konuda ailelere tavsiyeleriniz nelerdir?

Bugün mutluluğu yakalayamamış insanımızın en büyük problemi varlıkta, zenginlikte, sağlıkta bizden aşağı durumda olanlara bakmamasıdır. Bir yurt yuva sahibi olamamış, tabiri caizse köprü atlarında yaşayan insanlara bakıp halimize şükretmek yerine sürekli dünyalıklar anlamında bizden daha yukarıda olduğunu düşündüğümüz insanlara bakıp huzurumuzu kaçıırız. Rasullullah (sav) buyuruyor: "Eğer Allah'a şükretmek istiyorsanız kendinizden aşağıdaki yaşantısı olanlara bakınız. Yukarı bakarsanız da kullukta ibadette taatte üst düzey yaşayanlara bakın. Çünkü cenabı hak eğer sizi bu dünya da bir şeylerden mahrum etmişse, (sizin çalışmanız neticesi değil de cenabı hakkın takdiri olarak) eğer mahrumsanız vaat ediyor sizi ahirette mahrum etmeyecek. Onun için halimize şükretmek, iç huzurumuz için en önemli erdemlerdendir. Bu konuda da insanımızın rehberliğe ihtiyacı olduğu kanaati ile gerek diyanet işleri başkanlığımız gerekse il müftülüğümüz son yıllarda çalışmalara ivme katmıştır.

İlçe Müftülüğü olarak şu anda aile rehberlik bürolarımız var. Hz. Yunus camiinin altında beş bayan hoca hanım görev yapmaktalar. Buraya

sorunları olan aileler geliyor, sorunları dinleniyor cevap veriliyor. Onların yetemediği yerlerde bize müracaat ediyorlar. Bizler de çözemsek biz de büyüklerimize müracaat ediyoruz.

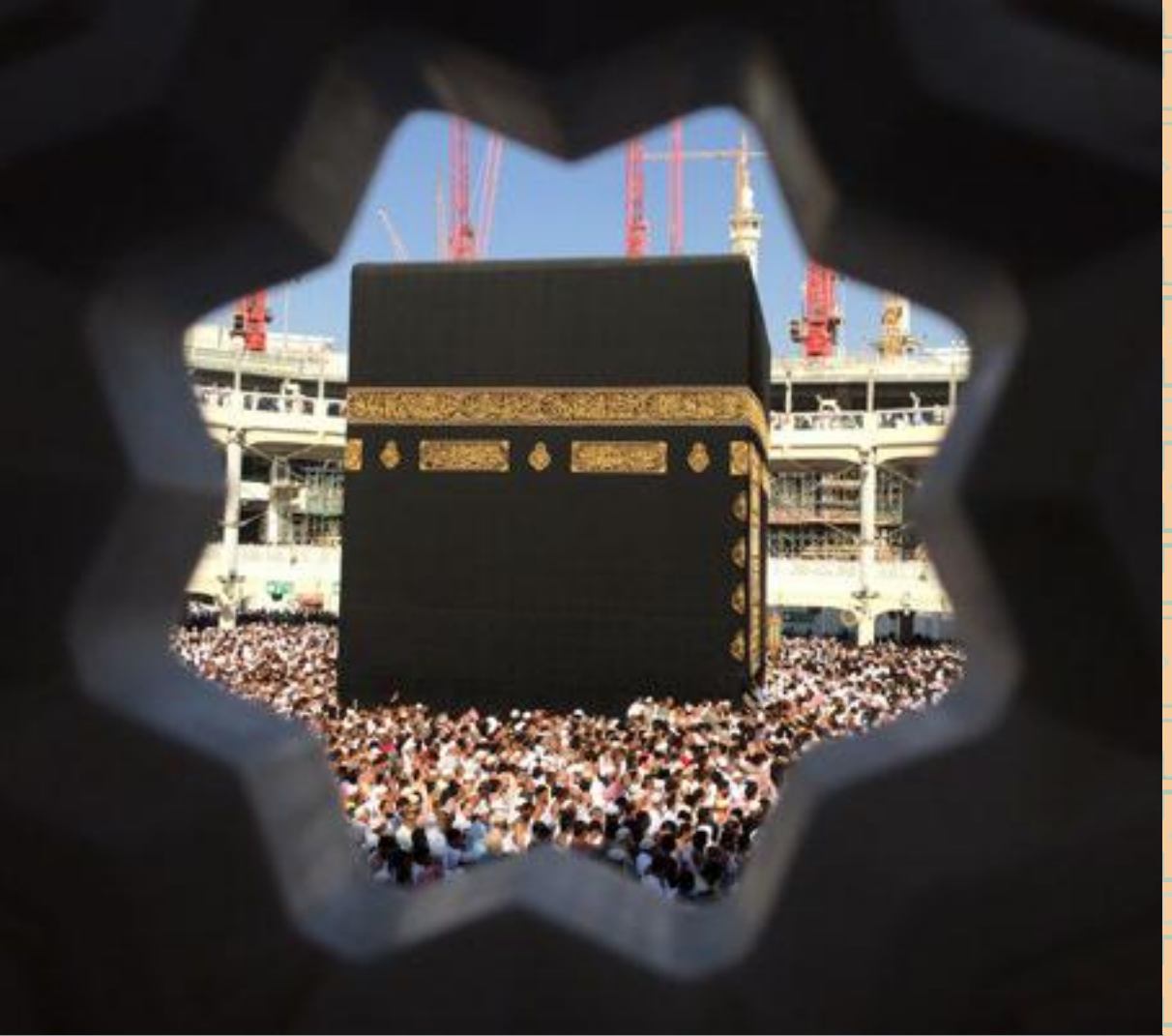
Yatılı bölge kalabalık ve merkezi bir yer olduğu için bu bölgeyi tercih ettik. Ama gördük ki bu da yeterli değil. Birkaç büro daha açmamız gerekiyor. Allah'ın izni ile uygun bir yer ayarladığımız anda aile rehberlik bürolarımızın sayısını arttıracamız.

HANİMEFENDİME MÜTEŞEKKİRİM

_Son olarak bize kendi ailenizden ve nasıl bir ailede yetiştiğinizden bahsedebilir misiniz?

Bu konuda rabbime ne kadar şükretsem azdır. Çok huzurlu ve mutlu bir ailem var. 1976 yılında evlendim. Biri erkek üçü kız dört evladım var. Allah ondan razı olsun eşimden çok memnunuz. Çalışma hayatımın yoğunluğunda oluşan eksikliklerimi çocuklarıma hiç hissettirmeden tamamladım. Çünkü bürokrasi işleri çok yoğun. Bazı zamanlar sekizde dokuzda eve gidebiliyorum. Hafta sonu da birçok programımız oluyor. Elhamdülillah eşim bu konuda hiç şikâyetçi olmadılar. Açıklarımı telafi ettiler. Çocuklarımla başında iyi bir anne ve terbiye edici oldular. Bu yoğunluklarımdan kaynaklı olarak çocuklarımla tam istediğim gibi yetiştiremedi isem de Allah'a şükür istenilmeyen yönleri yok. Hepsi terbiyeli, anneye, babaya büyüklerine itaatliler. Benim yoğunluğuma rağmen hiçbir taşkınlıkları saygısızlıkları olmadı. Hepsi evliler. Biz hanımla birlikte kaldık. (gülüyor)

Ben de öksüz büyüdüm. Küçük yaşta annem vefat etti. Tabi ki bunun dezavantajlarını yaşadım. Ufak tefek sıkıntılarım oldu. Üvey annemiz sağ olsun bize iyi davrandı güzel ilgilendi hamdolsun ama biraz boynu bükük büyüdük tabi. Yine de büyük sıkıntılarımız olmadı Elhamdülillah...

İSTİKAMET ÜZERE OLMAK

Muhammed Arap KARAHAAN

Kıymetli kardeşlerim, Allah'ın rahmeti bereketi üzerinize olsun. Aşağıda okuyacağınız yazı Muhammed Arap KARAHAAN Efendi'nin 2016 yılı ocak ayı içerisinde Kayseri'de bir müridin (Kayseri erkekler grubu hatim hocası Yusuf Bedir YILMAZ'ın) evinde toplanan mürit kardeşlerimize yaptığı sohbetin ses kaydı çözümlemesidir. İstedik ki bu inci tanesi öğütler yalnızca orada bulunan kardeşlerimizle sınırlı kalmasın da her müride ulaşsın. Kardeşlerim, sizler de Efendi hazretlerinin sizlere yaptığı sohbetleri kaydedip bize ulaştırın ki hem biz istifade edelim hem de bu dergi vasıtasıyla tüm kardeşlerimiz istifade etsin inşallah.

Dünya imtihanla dolu. Sıkıntıları var dünyanın. Yapmamız gereken işlerimiz var. Onların engellemesine rağmen engellere takılmadan yola devam etmek gerekiyor. İstikametimizde ne var

Reşahat

bizim? Bir mürşide talebelik var, ders çekmek var, hatim çekmek var, zikir yapmak ve hizmet etmek var. Gitmek var, gelmek var. Yani feyizlendiğimiz kapımızda, yolumuzda ne gibi faaliyetler varsa katılmak var. Bu yolda güzel yürümek gerekiyor. Eğer dünya bizi aldatırsa, işlerimiz güçlerimiz bize engel olursa biz avamlaşırız. Bunu da gittiğimiz yerlerde veyahut müritlerin ziyaretlerinde ben çoğu zaman görüyorum. Bizim cemaatimiz üç kısım müritten oluşuyor. Bunlardan

rın yanında Efendi Hazretleri'nden ders alanların arasında çok güzel halde olanlar da var. Bu kişilerin içimizde olmaları bizlere feyiz veriyor, mutluluk veriyor. Hizmetimizde yolumuzda bulunmaları bize aşk ve feyiz veriyor. Cemaatimizin diğer bir kısmı da Allah-u Teâlâ'nın da ayet-i kerimede "Allah onlardan razı, onlar da Allah'tan razı" diye bahsettiği rıza makamında olan kullardandır. Nasıl ki birinci grup bizim için kaygı değilse bu sadık müritler de bizim için kaygı değil.

birisi Efendi Hazretleri'nden bize kalanlar. Çok güzel halleri olanlar çoğunlukta. Ancak nadir de olsa benliğe düşüp kaybedenler de var. Düşünün ki koskoca peygamber vekili Bedir Efendi'ye talebe olmak adamı kurtarmaya yetmemiş. Benliğe düşmüş, zarar edenlerden olmuş. Yaşayanlar inşallah tevbe edip kurtulur. Bugün bu halde olan kişiler Efendi ile de sağlam yaşamamışlar, istikamet üzere bir talebelik yapmamışlar. Yavan veya göstermelik müritlik yapmışlar. Tabi bunla-

Biz onları görsek de görmesek de, gelseler de gelmeseler de yollarında devam ediyorlar. Derslerini çekiyorlar namazlarını kılıyorlar. Her zaman doğru doğru yerlerdedir. Bakıyoruz ki hizmette bakıyoruz ki bugünkü gibi sohbette. Manevi ya da zahiri görüyoruz ki o yükü taşıyor. Hatimin yükünü, sohbetin yükünü veya dergâhın, müritlerin yükünü taşıyabiliyor. Öyle ki o sadık müritler bizim de yükümüzü hafifletiyor. Onlar hem manevi hem zahiri yükümüzü hafifletiyorlar. Manevi

yükümüzü nasıl hafifletiyorlar? Müritlerin geride kalanlarına “Haydi arkadaş!” diyorlar bizim adımıza. Kalbi bozulan bir müride “Arkadaş o mesele öyle değil kalbini bozma.” Diyorlar. Yani bu davayı savunuyorlar. Bir tek Kayseri’de değil her memlekette böyle müritlerimiz var elhamdulillah. İşin hakikatini bulduklarından dolayı bu müritler de avamlaşma olmuyor, bozulma olmuyor. Bilse- nize ki bir pınarın gözünden su içince şifa verecek o göze kötü diyebilir misiniz? Veya ona “Yaramaz, içmeyelim.” diyebilir misiniz? Biliyorsun ki oradan içtin ve sana şifa verdi herkese tavsiye edersin dersin ki arkadaş ayağıyla çamuruyla uğraşma git gözünden iç işte işin hakikatini bildiğim için diğer müritleri de veya avamlara da tavsiye de bulunuyorlar. Onlar gelmese gitmese de, biz görmesek de kalbimiz rahat oluyor. Biliyoruz ki o avamlaşmaz. Davasına sadık dinine

hoş. İmtihan geldi mi -Allah muhafaza- isyanlara düşünmüyor. İbadetlerini terk etmiyor. Veyahut lütfu geldiğinde benliğe girip, kendini büyük görüp, diğer insanları hakir görüp yoldan çıkmıyor. Yani yerini biliyor, haddini biliyor. Şunu da gözlemlerim: o müridi başkalarının yaptığı dedikodu, başkalarının söylediği söz hiçbir şekilde etkilemiyor. Rüyada dergâha geldiğinde iltifat görmemesi onun kalbini bozmuyor. Bizim cemaatimizin en büyük sıkıntısı küsme durumudur. Adam dergâhi terk etmiyor ama cemaate gitmiyor. Niye, diyorsun. Falan bana şunu söyledi, diyor. Sadık mürit seviyesinde olsa küsmeyecek. Bir sözümüz var: “İncitme, İncinme” Birine hakaret vâri söz söyleme. Ola ki yanlışlıkla ağızdan çıktı ya da iyi niyetle karşındakini düzeltmek amacıyla söyledin; o da incinmeyecek. Birincisi sen incinmeyeceksin, ikincisi incitmeyeceksin.

... İmtihani geçiyor davasından vazgeçmiyor İmtihanın ne olursa olsun işin hakikatini bildiği için yolunda devam ediyor bu müritler de Sadık müritler ...

sadıktır ne bir imtihanla karşılaşsa çilesi olsa işi batsa sıkıntısı olsa hastalığa yakalansa iz biliyoruz ki o İmtihani geçiyor davasından vazgeçmiyor İmtihanın ne olursa olsun işin hakikatini bildiği için yolunda devam ediyor bu müritler de Sadık müritler... Allah hepimize onlardan olmayı nasip etsin. Sıkıntı, sorun, derd, keder, bataklik, çamur ne olursa olsun oradan çıkmasını bilen hataya düşse bile ayağa kalkıp yürümeye devam ediyor. Bunları neden anlatıyorum? Başına bir hal geldi, aşk gitti, ayağım takıldı, düştüm. Orada çamura batıp kalmıyor. Benim bir dersim var, dünyalık benim için geçici, diyor, kalkıyor. Bu razılık makamında olan bir mürit, Allah’ın verdiği her şeye razı; Allah da ondan razı. Çiledir, derttir, kahrıdır, Allah’ın verdiği her şeye razı. Yunus Emre’nin dediği gibi lütfun da hoş, kahrında

Efendiye ait bir söz: “Her ne ararsan kendinde ara.” biri sana bir söz söylediğinde de ki: “Nefsime, sen bunu hak ettin. Bunu çekmen lazım. Bu dergâhta çile çekmem lazım. Sana kötü söyleyene suç bulma, hatayı kendinde ara Ben bunu hak etmemiş olsaydım bunu duymazdım de. Hata sende değilse Allah senin dereceni on kat artıracak. Hata sendeyse kendinde aradığın için zaten düzeltereksin. İşte sadık mürit, “incinme incitme” sözüne uyandır. Sabrederim; derecem artar. Sabrederim Allah’a kulluğum artar, diyor. Daha önce bizim nefsimizi dinlediğimiz yer; küsüyor, gönül koyuyor olmamızdır. Bu davanın hakikatini bilen biri küsmeyecek, gönül koymayacak. Gittiği yolun farkında olacak. Bu yol peygamber yolu, bu yol müritler, âlimler yolu. Bunları bilip nefsin oyunlarından olan küsmek,

Reşahat

alınmak gibi hallerden uzak duracak. Sadık müritlerde böyle haller zuhur etmiyor elhamdülillah. İşin hakikatini, özünü bildiği için aşılıyor ilerliyor. Onlar da sonuna kadar en sağlam gidenlerden oluyorlar. Onun kalbindeki sadakat onu en güzel şekilde son nefese kadar götürüyor ve Allah ondan razı olarak kalbini kabz ediyor. Allah çileyi, sıkıntıyı vermiş; o baş üstüne demiş, niye verdin dememiş. Mükâfat vermiş, bol rızık vermiş, cömertlik vermiş; bunlardan kibirlenip benliğe düşmemiş, diğer insanları hor görmemiş. Bunlar Allah'ın hoşuna gitmiş. Ondandır razı olmuş, o da Allah'tan razı olmuş. Allah hepimizi bu zümre içerisinde olanlardan eylesin (âmin).

Bir de üçüncü kısım müritlerimiz var. Onlar da ilerlemede olan müritler. Onlarla ilgilenmek gerekiyor, anlatmak gerekiyor. Mürşidin nazarı da önemli. İllaki her şey sohbetinde değil. Mürşidinin bir nazarı, bir sohbeti kalbini feyizlendiriyor. Tufanbeyli'den müritler anlatıyor. Biz sizin yanınıza geldiğimizde bizde hal değişiyor. Gittiğimizde ibadetimize daha düşkün oluyoruz. Değişik haller yaşıyoruz diye Bedir Efendi'ye anlatırlar. Efendi onlara cevap olarak: "Oğlum bir mürit mürşidini ziyaret ederse derecesi bir derece artar." der. Anlatan kişi: "Bir derece mi artar?" diye içinden geçirir. Efendi ona bakıp: "Oğlum bir derece dünyadakine benzemez. Buradan arşa kadardır." der. Dünyada sıcaklık bile bir derece artsa kuraklık oluyor, düzen bozuluyor. Maneviyatın bir derecesi daha da büyük ve etkilidir. Buradan çıkaracağımız hikmetse şu: "Müride mürşidinin ziyaretinde, sohbetinde, nazarında öyle bir hal oluyor ki; kalbi yıkanıyor, imanı tazeleniyor, feyiz alıyor. Kafasına kurcalayan sorular cevap buluyor, ruhu imanı bir raya oturuyor. Böyle olunca

da kendisini toparlıyor ibadetlerine daha güzel devam ediyor. Bir zat şunu söylemişti. "Arap Efendim mürşit güneşe benzer, meyveye güneş nasıl gıda veriyorsa dervişlerine de mürşit öyle gıda verir." Bu söz beni çok etkiledi. Sonraları bana neden herkes mürşidini güzel görmüyor ya da niye sadece talebeleri müritleri ondan feyiz alıyor da başkaları alamıyor gibi sorular geldi. Şöyle düşünelim. Derviş olduğumuz için Allah bizi güzel yaratmış, ne kadar şükredersek azdır. Mürşit; güneşe, güneş dağa taş her şeye ışık ve sıcaklık veriyor ama gül ağacına vurduğunda ağaç ondan faydalanıp gül açıyor. Gül ağacı dervişdir. Yani derviş mürşidinin nazarını feyzini aldığı zaman toplumda ehilleşiyor olgunlaşıyor. Küfrü bırakıyor kötü sözü bırakıyor. Güneş taşa da vuruyor, ne oluyor, taş sadece ısınıyor. Gece güneş kaybolunca geri soğuyor, ısınmasının da kimseye faydası olmuyor. Güneş bir de zibile vurunca ondan kötü koku yayılıyor. Güneş aynı güneş. İnsan kendini bilecek Allah beni gül olarak vermiş hamdolsun demeli. Bir de şöyleleleri var adam namaz kılmıyor, zikire, sohbet karşısı. Namaza giden sakallı biri bir hata etse onu dünya aleme laf ediyor. Soruyorsun niye namaz kılmıyorsun diye, falanca namaz kılıyor ama şöyle şöyle de yapıyor. Yani adama hem namaz kılana karşı hem zikredene karşı hem de dedikodusunu yapıyor hasetlik ediyor. Adam işin hak tarafında değil batıl tarafında. Oda güneşini dedikodu etmekten alıyor. Haram yemek hoşuna gidiyor, birini kandırmayı maharet sanıyor. Birine yalan söylemeyi parasını çarpmayı hüner olarak görüyor. Oda oradan gıda alıyor. Bu adama bakıyorsun, peygamberi eleştiriyor, Allah'ın emirlerini eleştiriyor. Allah'ın dostuna mürşidine

"Oğlum bir mürit mürşidini ziyaret ederse derecesi bir derece artar." der. Anlatan kişi: "Bir derece mi artar?" diye içinden geçirir. Efendi ona bakıp: "Oğlum bir derece dünyadakine benzemez. Buradan arşa kadardır." der.

karşı, yoluna karşı... Güneş ona da vuruyor ama kötü koku yayılıyor. Yoksa Allah aynı Allah, din aynı din, mürşit aynı mürşit hiçbir şey fark etmiyor. Peygamber Efendimiz zamanında ki gibi misalen Ebu Cehil de vardı. Ebu Bekir (R.A) de vardı. Peygamber aynı peygamberdi. Peygamberin nuru ikisine de aynı vuruyordu. Ebu Bekir (R.a)'den harikulade güzellikler savruluyor. İmani noktada, ibadet noktasında, dostluk noktasında, Peygamber Efendimiz (Sav)'e sadakat noktasında İslam'a hizmet noktasında... Hz Ebu Bekir Peygamber Efendimizin dörtte biridir. Hz Ömer, Hz Osman, Hz Ali de dörtte üçü Peygamberin güneşi onlara vurunca güzel haller meydana geliyor. Ebu Cehil'e vurunca kötü hal meydana geliyor.

Mürşidin nazarı, sohbeti oradan feyizlenen talebeleri çoşturuyor. Kalpleri yıkıyor. Eli-

ne alıp kalbi yıkamıyor ama sohbetiyle o kalp sükûnet buluyor. Sadece sohbet değil; beraber bir iş yapsan bir nazarı yeter. Bedir Efendi'yi düşünelim. Onunla aynı sofradan yemek yesen imanını kurtarırısın. Onun varlığı sana feyiz verir.

Bir gün rüyamda bir sofrada yemek yiyorduk. Efendi'nin yanında birkaç kişi daha vardı. Kim olduklarını hatırlamıyorum. Sofranın kurulmasına yardım ediyordum. Sonra Bedir Efendi'nin yanına oturdum. Elini tutunca feyiz alma, ondan âşık gelmesi acaba bu nasıl oluyor diye rüyamda aklıma geliyor. Efendim bağdaş kurmuştu, yavaş yavaş yemek yiyordu mübarek. Dizimi dizine değdiriyordum. Yemek yemek istemiyordum. Bir feyiz geliyordu. Vücudum, kalbim gıda alıyordu. Dizim dizine değince sanki dünya, cennet her şey oraydı, öyle bir hal. Efendi yemek yediğinden kımıldayınca dizimle dizinin

Bizi dinimizden, yolumuzdan, mürşidimizden, dersimizden, namazımızdan alıkoyan şey nefis değilse nefis nedir o zaman?

arası açılıyor, açılınca her şey son buluyor. Ceset gibisin, kupkuru bir adamsın, her şey manasını kaybediyor: fikirler düşünceler... Tekrar dizimi değdiğimde tekrar canlılık geliyor. Bir aşk, bir feyiz... Vücutuma kan geliyor gibi. Tekrar tekrar deniyorum. Böyle aklımda kalmış. Bu hali size anlatamam, çok güzel bir hal. Mübarek yemeğini bitirdi, kalktı, yukarı oturdu. Kalkıp ayağından tutmak istedim; ama ayrı olduğum için güç bulamıyorum ki kaklıyım, ayağından tutayım. O halde uyandım. Allah insana böyle feyiz veriyor. Sohbetinde olmak nazarını almak insana feyiz veriyor.

Birkaç müritle dergâhın arkasında pancar söküyorduk. Onlar daha yeni ders almıştı. Bu müritler zikirden, sohbetten çok feyiz alıyor. Bir sohbette demişler ki: "Asıl şıhla birlikte bir pancar kesseniz ya da bir işte ona yardım edip hizmette bulunsanız o zaman feyzi görürsünüz." İçlerinden biri de demiş ki: "Bundan öte feyiz mi olur?" Birkaç günlüğüne gelmişlerdi. Yeni dersli olduklarından bir de heyecan var. Dönercekleri gün geldi. Her biri izin almaya çalışıyor, müsaadesiz de gitmiyorlardı. Sordum: "Ne oldu, niye gitmiyorsunuz?" diye. "Vallahi bize 'Hizmet sohbetten, zikirden daha feyizli.' demişlerdi de inanmamıştık. Şimdi anladık ki daha feyizliymiş." Hizmette kastım şu: orda bulunmak, o havayı solumak, birlikte namaz kılmak... Bunlar insanı ehilleştirir, kâmileştirir. Şimdi sizlerden bir kaçını menzile göndersek bir şey anlamazsınız. Oranın dervişleri oradan gıda alır; ama sizin gıdanız farklı bir yerden geliyor. Hem de farklı bir gıda geliyor. Bu yüzden siz bir şey anlamazsınız. Onlar da buradan bir şey anlamazlar. Efendinin dediği bir derece yükselmesi onu feyizlendirir, onu

aşklandırır. Sadece dersimi çeksem, toplantıya gidemiyorum, dergâha da arada bir giderim; ne olur? Yine mürit olursun. Talebelikten düşmez insan. Bir mürşit kolay kolay evladını atmaz. Şöyle oluyor seni yoldan çıkaracak emareler (dünya, şeytan, nefis, iş gücü vs.) bunlar ağır basmaya başladığı zaman sen avamlaşmaya başlıyorsun, iman zayıf düşüyor. Kalbi beslemiyorsun, nefis tarafı ağır basıyor. Böyle olunca da zikirden lezzet almamaya başlıyorsun. Müritleri anlayamıyorsun. Efendimi seviyorum, dergâha da arada

bir giderim, demeye başlıyorsun. Tekrar seni mürit arkadaşların, sohbet hocan ayıktırarak da sen de o tadı bulursan devam edeceksin. Bunlar da olmazsa gittikçe avamlaşırsın. Bunu kendi istediğinden dolayı değil; nefsin arzu ve isteklerinden dünyanın işi gücü yoğunluğu sıkıntısı gibi şeyler ağır basmaya başlayınca sen burada çabala, dur. Sana faydası olmuyor. Lakin kalbin diğer tarafını beslersen bütün bunlar sana engel olamaz. Nefisi dinlemeyeceksin; sohbete

“Oğlum bir mürit müşşidini ziyaret ederse derecesi bir derece artar.” der. Anlatan kişi: “Bir derece mi artar?” diye içinden geçirir. Efendi ona bakıp: “Oğlum bir derece dünyadakine benzemez. Buradan arşa kadardır.” der.

gideceksin, zikre gideceksin, ziyaret edeceksin. Bu bahanelerin hepsi nefisten. Bunlar nefis değilse nefis ne o zaman? Biri bana nefsin tarifini yapsın. Bizi dinimizden, yolumuzdan, mürşidi-mizden, dersimizden, namazımızdan alıkoyan şey nefis değilse nefis nedir o zaman? Bu bize bazen haklıymışız gibi gelir. Yok arkadaş, haklı değilsin. Burada da namazdaki gibi ya uyuyakalmışsındır ya da unutmüşsundur. Elinde olmayan bir sebepten dolayı geçerse bu mazerettir, nefis değildir. Keyfimizden, bile isteye dersimizden, cemaatimizden, ibadetimizden geri kaldıysak bunun adı nefistir. Bizi zayıf düşürür, imanımızı zayıf düşürür. İman zayıf düşünce kalbe gücü yetmez, nefse gücü yetmez. Nefis seni alır, dağa taşa götürür. Başka yollardan seni yürütür. Seni yorar seni yıpratır. Böyle mürit avamlaşır. Buna ben çok rast geliyorum. Geliyorlar, bizim gittiğimiz de oluyor, sohbet ediliyor, zikir ediliyor adam diyor ki: “Efendim, benim dersimi bir tazelese...” Adam dersi terk etmiş. Tamam, kapıyı seviyor; ama dersi çekmemiş, hali değişmiş. Dersini tazeliyoruz, dervişlik tekrar üzerine geliyor. Bu da desteğe ihtiyacı olan üçüncü sınıf mürit. Üzerine durulmazsa, gelmezse, gidilmezse, sohbeti ihmal ederse avamlaşıyor. Hata bizden de oluyor: ilgilenemiyoruz. Suçu kendime buluyorum. Sen ilgilenen belki adam böyle olmayacak, belki adam gevmeyecekti. Belki kendi ameli ama biz suçu kendimize buluyoruz. Sen ne verdin, nasıl anlattın ki bu adam avamlaştı. Belki mürit şihın benden ne haberi var ki diye düşünüyor ama haberi var. Bir müridin dersi bıraktığını, namazı geri koyduğunu hissediyor. Bedir Efendi'nin sabaha kadar ders çektiğini söylüyorlar. Soruyorlar: “Efendim neden çok

ders çekiyorsun?” Efendim diyor ki: “Müritlerden ders ekmeyenler var, onların yerine ders çekiyorum, evladım.” Burada bir mana var. Yerine ders çekmek değil, onlar için dua, müracaat... Allah'ım bu müritleri avam etme, imtihanlarında muvaffak olsunlar. Tesbih ekip Allah'a müracaat ediyor. Her müridi için tek tek ders çekmiyor. Dosta giderken hediyesiz gitmezsin ya onun misali... Allah'ın huzuruna giderken de iki rekât namaz kılarırsın, tevbe edersin, tesbih çekersin, önce sübhanallah dersin, sonra elhamdülillah deyip tesbih çekersin. Bunları Efendi yapıyordu. Sonra müritlere dua ediyor, belki sabaha kadar ağlıyor, müşküller için rabbine müracaat ediyor. Şimdi burada hatayı kendimizde arıyoruz. Mürit diyecek ki: biz nefisimize uyuyoruz hata bizde. Yok biz hatayı kendimizde arıyoruz, biz yapamadık, sürüyü güdemedik, eksiklik bizde diyoruz. O müritlerin içinde avamlaşanlar nefisine uyanlar düzeliyorsa, yoluna düzgün bir şekilde devam ediyorsa şükrediyoruz. Düzelemiyorsa, nefisine uymaya devam ediyorsa bu da bizi üzüyor, bizden çok kendini de üzüyor. Yoldan çıkan gafleten uyan onun zararını çekiyor. Ama cemaat olarak hepimiz onun haline üzölüyoruz. Bir böyle üçüncü sınıf müritler var külüstür araba gibi onlar. Bazen o seni götürüyor, yol kolay olunca bayır aşağı gelince. Yol yokuş olunca sen onu götürüyorsun. Siz kendinizi bu son ikisi arasında değerlendirin. Ama rabbimiz biz sadık müritlerden eylesin. Eminim ki dersini samimi bir şekilde çeken bir mürit bu yolda sadık olur ben buna kefilim o Allah'tan razı olur Allah' ta on dan razı olur. Bunu biliyorum. Bu yolda dersle ibadetle bir mürşide tabi olmaktan geçiyor. Rabbimiz bizi onlardan eylesin avamlardan eylemesin

Allah'ın emir ve yasaklarını yerine getirirken gönlümüz hoş olmalı, onları yerin getirirken zorsunmamalıyız. Bunlar dervişin hali. Zor da olsa yapar.

(amin).

Bundan korkuyorum müritlerin içerisinde avalaşma olmasından. Avamlaşma deyince ben size avamlaşmayı biraz açıklayım. Allah bizi gül olarak yarattıysa gül gibi olmalıyız. Ders bize feyiz vermeli, zikir bize feyiz vermeli, mürit arkadaşlarımızdan lezzet almamız. Onların sohbetleri bizim gönlümüzü hoş etmeli, edepli oturup kalkmak bize hoş gelmeli, ibadetleri severek yapmalıyız. Peygamberimizin sünnetlerinden hoşlanmalıyız, Allah'ın emir ve yasaklarını yerine getirirken gönlümüz hoş olmalı, onları yerin getirirken zorsunmamalıyız. Bunlar dervişin hali. Zor da olsa yapar. Bunları yaparken feyiz almamız, dalga geçmeden, lakaytlaşmadan, yumuşak huylu olarak namazlarımız kılmamız. Oturmamız, kalkmamıza, hal ve hareketlerimize dikkat etmeliyiz. Bir mürit olarak dergahı temsil ettiğimizi bir mü'min olarak İslam'ı temsil ettiğimizi unutmamalıyız. İçinizde bir çoğu emri bil maruf nehyi anil münkeri yerine getirecek komudadır. Meri bil maruf nehyi anil münker nedir? İyi olanı emretmek kötü olandan nehyetmek yani yasaklamaktır. Elhamdülillah içimizden bir çoğu bunu yerine getirebilir durumda. Biz dost bahçesinde güller olmalıyız. Çalı, çırpı, diken, zehir, zakkum olamayız. Mürit buna bakacak bunu olan adam nasıl olur? Arkadaşı derviş olur, sohbeti derviş olur.

Mesela maçı seven iki insan bir araya geldiği zaman maça ilgili konuşup ondan feyiz alırlar. Onda bir yakınlık bulurlar. Biz de zikir konuşmalıyız, ilahî söylemeliyiz, müritlere sıkıntılarımızı dedikodu olarak değil, mürşidimizi konuşmalıyız. Şihimizden bir sohbet gelince ondan mutlu ol-

malıyız. Gittiğimiz yolun acısını, tatlısını, ekmeği aşı bize lezzet vermeli, büyük lüks imkânlı yerlerimiz yok ama kırkgeçitteki çayırdaki çektiğimiz zikir bize feyiz vermeli onu özlemeliyiz onu arzulamalıyız. Mürit bunlardan uzaklaşmaya başlayınca zikirden tat almıyor, derviş konuşmak ona

hoş gelmiyor hali hareketi değişiyor, konuşurken kırıcı oluyor, karşısındakinin kalbini kıracağına hiç düşünmüyor sukutu unutup. Bazı insanlar vardır onu sukut yüceltir. İşte mürit avamlaşmaya başlayınca sukutu unutup, bir şeyleri kaybetmiş onu konuştuğunda tamamlayacak ama konuştuğunda bakıyorsun adam avamca laf söylüyor, bir hal konuşmuyor, bir hakikat konuşmuyor. Ehil değil ehliyeti yok. Bunu fark ederseniz adamın her yaptığı acı gelmeye başlar bu da avamlaşmaktır. Rabbi bizi bu duruma gelmekten korusun. Allah bizlerden bu muhabbeti, bu sevgiyi almasın, bu sevdıyla bu yolda yürümek nasip etsin. Kendi yolunda ne varsa bunlara gönlümüzü bağlasın (amin amin amin).

ÜSVETÜ'L HASENE

Ayşe ÇABUK

“ÇOCUĞU OLAN ONUNLA ÇOCUKLAŞSIN”

“Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik” buyurmuş Yaradan ayet-i kerimede. Tüm âleme rahmettir Efendimiz (sav). Bütün çocuklara şefkatti, merhametti. En güzel örnek olan Resul-ü Ekrem, çocukları incitmez, onları severdi. Yolda oynayan çocuklarla konuşur, hat-sa olan çocukları ziyaret ederdi. Hepimizin bildiği bir rivayettir, kuşu ölen bir çocuğu ziyaret edip onun üzüntüsüne ortak olmuştu. Efendimiz (sav)’in çocuklara olan şefkatini hayatından aktarılan rivayetlerle sizlere anlatmaya çalışacağım.

Namaz kılınan bir esnanda Efendimiz (sav) secdede uzun kalmıştı. Sahabiler merak etmişti. Peygamberimiz selam verince secdede neden uzun kaldığını sormuşlar. Efendimiz on-

ların merakını şu şekilde gidermiş: “Oğullarım sırtıma binmişti. Acele edip onların oyunlarını bozmak istemedim.” Bizler biri olsa namazımızı uzatmaz, hatta bitirdikten sonra çocuğu korkutacak şeyler söyledik. Toplumumuzda yaygın bir görüş vardır, çocuk anneye yakışır. Çocuğun bakımıyla anne ilgilenir, terbiye ve eğitimi annenin kontrolündedir. Baba maddi işlerle ilgilenir. Babalar genelde korkulan bireylerdir. Efendimiz ümmetine böyle bir babalık tasnifinde bulunmamıştır. Tam tersine çocukların eğitimine dikkat eder onların yetiştirilmesinde titiz davranırdı. Ne olursa olsun çocuklarını ihmal etmezdi. Seferde çıkacağı zaman sen Hz. Fatıma’ya uğrar seferden döndüğünde ilk onu ziyaret ederdi. Kızının eviyle ilgili olan sıkıntılarını dahi dinlerdi. Hz. Fatıma, Efendimiz’i ziyarete geldiği zaman onu

ayakta karşılar alınından öper ve yanına oturturdu. Efendimiz çocuklarına olan sevgisini saklamamış onlarla ilgilenmekten utanmamıştı. Kız çocuklarının utanç olarak görüldüğü cahiliye döneminde dört kızını bağına basan bir baba... Hz. Enes bir rivayetinde:

“Çocuk çocuğuna Peygamberimiz (sav)’den daha şefkatli bir kimseyi görmedim. Oğlu İbrahim’in Medine’nin Avali semtinde oturan bir sütanesi vardı. Beraberinde ben de bulduğum halde Rasulullah (sav) sık sık oğlunu görmeye giderdi. Varınca demircinin duman dolu evine girer oğlunu kucaklar koklar öper ve bir süre sonra da dönerdi.(Buhari, Edep, 18; Müslim, Fedail, 63)oğlu İbrahim’in ölümüne üzüлüp ağladığını göre bir sahibi soruyor: “Ya Rasulullah ne yapıyorsun?” Evlat acısıyla yüreği yanan Efendimiz: “Şefkat duygularım galeyana geldi.” buyurmuştu. Evladının ölümüne karşı çıkış değildi bu gözyaşları yavrusunun ölümünün acısıyla la şefkatten akıyordu gözünden yaşlar.

Efendimizin çocuklara olan şefkati merhameti Allah-u Teâlâ’nın her kuldan çocuklara nasıl davranılmasını istediğinin göstergesidir. Efendimiz (sav) çocuklar arasında ayırım yapılmasını hiç hoş görmez, ayırım yapanları uyarır hatalarını düzeltmelerini sağlardı. Onun gözünde çocuğun erkeği kızı yoktu. İkiside sevgiye ve şefkate muhtaçtı. Enes bin Malik’ten bir rivayette Peygamberimiz (sav)’in yanında bir adam oturuyordu. Bir ara adamın erkek çocuğu geldi. Adam çocuğu aldı dizlerine oturttu. Az sonra bir de kız çocuğu geldi, onu da yanına oturttu. Peygamber Efendimiz adama niçin ikisini bir tutmadığını sordu. Peygamberimizin eşsiz şefkatini kız çocukları üzerinde de görmekteyiz. Cahiliyeden kalma kız çocuklarını hor görme alışkanlığına karşı çıkmış, bu âdetin bir an önce kaldırılması için mücadeleye etmiştir. Kendisi kızlarının babası olmakla iftihar ettiği gibi kız çocuğu olup da onları büyütüp yetiştirenleri, İslami bir eğitim ve

renleri cennetle müjdeliyordu.

Bir işi işle meşgul olsa dahi çocuklarla ilgilenmeyi ihmal etmezdi. Yine Hz Enes bir keresinde şahit olduğu olayı şöyle anlatıyor: “Allah’ın resulünü hutbe okurken gördüm. Hasan dizinin üstündeydi. Ne söyleyecekse cemaate söylüyor, sonra eğilip çocuğu öpüyor ve ben bunu seviyorum diyordu. Çocuklarla ilgilenmek işine mani değildi. Onları katiyen azarlamaz kızmazdı. Ağlamalarına dayanamazdı. Sevgisi şefkati onların ağlamasına bile müsaade etmiyordu. Ağlayan çocuğun susturulması konusunda şöyle buyurmuştu: “Kim ağlayan çocuğunu susturuncaya kadar gönüllerse Cenab-ı Hak ona cennette memnun olacağı kadar nimet verir.” Efendimiz bütün çocukları sever hepsine şefkat gösterirdi. Peygamberimizin hizmetçisi Hz. Zeyd’in oğlu Üsame anlatıyor: “Bir dizine beni bir dizine de torunu Hasan’ı oturtur, sonra ikimizi birden bağına basar ve: “Ya Rabbi, bunlara rahmet et. Çünkü ben bunlara karşı merhametliyim.” diye dua ederdi. Bazı kimseler peygamberimizin sahabe çocuklarını okşayıp öpmesini garipserdi. Kendilerinde böyle güzel huylar olmadığından, peygamberimizi tam olarak anlayamıyorlardı.

Efendimiz insanlarda var olan şefkat ve merhamet duygusunu gösterildiği en güzel yerin çocuk sevmek ve onlara merhamet edip şefkat göstermek olduğunun örneğidir. Çocukları sevip onları öpmenin büyük sevap olduğu

nu peygamberimizden öğreniyoruz. Çocuklarla çocuk olmanın ayıp karşılanıp hor görülecek bir şey olmadığını, kendisi de onların penceresinden bakarak bize göstermiştir. Onların kalbi kırılmasın diye yaptıklarına müdahale etmemiş, gördüğünde onlara selam verip başlarını okşarmış. Peygamber Efendimiz (sav) torunları Hasan ve Hüseyin'le oynar sık sık ilgilenirdi. Bir hadis-i şerifte söylediği gibi ' çocuğu olan onunla çocuklaşsın.'buyurmuş ve bu sözünü uygulayarak bizlere en güzel örnek olmuştur. Bir hadisinde: "Çocuk cennet kokusudur." buyurmuştur, Hz Hasan ve Hüseyin'i reyhanlarım diye severdi. Hz Ali yaşanan bir hadiseyi şöyle anlatıyor:

"Rasulullah (sav) bizi ziyaret etmişti, yanımızda geceledi. Hasan ve Hüseyin uyanıyorlardı. Bir ara Hasan su istedi. Derhal kalkıp su kırbasından kadehe su aldı. Çocuğa vermek için gelmişti ki o sırada uyanmış olan Hüseyin hemen bardağı alıp suyu içmek istedi. Rasulullah önce ona vermeyip Hasan'a verdi. Bunun

üzerine Hz Fatıma dayanamayarak: "Hasan'ı Hüseyin'den çok seviyor gibisin." deyince "Hayır, fakat ilk olarak o istedi." (Kütüb-i Sitte İ.canan 2. cilt 469) Bu rivayetten anlayacağımız üzere torunlarına su vermekten gocunmuyor, aralarında ayırım yapmadığını; yalnız suyu önce isteyene verdiğini söylüyordu. Çocuklar yarınlarımızdır. Yarınlarımızı Allah ve resulüne layık olmaya çalışan bireyler olarak yetiştirmeliyiz. Onların eğitiminin sevgi ile daha kolay olacağını, her an çocukları severek bizlere gösteren Efendimiz şefkat ve merhametinde bir parça bizlere nasip olur inşaallah. Sadece kendi çocuklarımızın iyiliğini düşünen ebeveynler olmamalıyız. Başka çocuklar için maddi olarak bir şey yapamıyorsa bile dualarımızda onları unutmamalıyız. Rabbim kendine layık kul, habibine yakışır ümmetler yetiştirmemizde bizlere yardım etsin. (âmin âmin âmin)

KAYNAKÇA: (Muvatta, Deylemi, Kur'an-ı Kerim meali, Peygamber Efendimiz (sav) Çocuklara Nasıl Davranırdı, Nuriye Çelegen ,Nesil Yayınları)

ALLAH İLE KONUŞMAKTIR DUA

Ayşe KARAHAN

اَللّٰهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ التَّامَّةُ وَالصَّلٰوةُ الْقَائِمَةُ اِتِّ
مُحَمَّدَانَ الْوَسِيْلَةَ وَالْفَضِيْلَةَ وَالدرَجَةَ الرَّفِيْعَةَ وَاْبْعَثْهُ مَقَامًا
مَّحْمُوْدًا الَّذِي وَعَدْتَهُ . اِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيْعَادَ .

Ezani kelimesi en güzel dini ibadeti simgeler. Ezan okunduğu zaman anlarız ki yeni bir namaz vakti geldi ve bunun için de hemen namaza yöneliriz. Ezan bizim için ilahi bir duygu olduğu için ezana saygı duymamız gerekir. İlk ezan 622 yılında Bilal-i Habeşi tarafından sabah namazında yüksek bir evin damında okundu. Ezanın bitiminden sonra Hz. Peygamber'in (sav) öğrettiği ve şefaatine vesile olacağını haber verdiği dua okunur. Ezan farz namazlar için okunur Cenaze namazı ile vitir, bayram, teravih, yağmur duası namazı ve farz-i ayin olmayan diğer namazlar için ezan duası okunmaz. Ezan Duası:

Allahümme Rabbe hazihi'd-da'veti't-tamme Vesselatil kaimeti ati Muhammedenil vesilete vel fazilete veddreceter-refiate vebashu makamen Mahmudenillezi veadteh. İnneke la tühliful miad.

Anlami: Ey Allah'ım! Ey bu tam davetin ve kılınacak namazın Rabb'i Muhammed'e (Sallallahu Aleyhi Ve Sellem) vesileyi fazileti ve yüksek dereceyi ver. Onu kendisine vaat ettiğin Makam-i Mahmud'a ulaştır."

"Kim ezanı işittiği zaman, Ey şu eksiksiz davetin kılınacak namazın Rabbi olan Allah'ım Muhammed(sav)'a vesileyi ve fazileti ve yüksek gününde o kimseye şefaetim vacip olur."(Buhari)

EVLİYA ÇELEBİ

Ayşe YILMAZCAN

Kırk yılı aşkın süre Osmanlı ülkesine ve diğer ülkeleri dolaşarak yazmış olduğu eseri ile adeta bütünleşmiş olan Evliya Çelebi(1661-1684) 17.yüzyılın önde gelen gezginlerindendir.Seyahatname adlı eserinde verildiği bilgilere göre,1611 de İstanbul'un Unkapanı semtinde doğdu.Aslen Kütahyalı olan ailesi,fetihten sonra İstanbul'a yerleşmiştir.Babası Saray-ı Hümayun kuyumcubaşı Derviş Mehmed Zili Efendidir.Devrin büyük imamlarından Evliya Mehmed Efendiye çok hürmet duyduğu için oğlunun ismini Evliya koydu.İlk tahsilini Sıbyan Mektebi'nde yapan Evliya Çelebi,daha sonra Unkapanı'nda Fil Yokuşu'ndaki Hamid Efendi Medresesinde,yedi yıl eğitim gördü.Bu arada Sadızade Darülkurra'sına giderek Kuran-ı Kerimi ezberledi.Görüldüğü üzere anlatmış olduğumuz birçok şaheserimiz hem Kuran-ı Kerimi ezberlemiş hem de ilim ve bilimi bir arada işlemişlerdir.Bununla da yetinmeyip bilime sayılamayacak kadar çok katkıda

bulunmuşlar.Bizlere ilimsiz amelin olunmayacağı en güzel haliyle öğretmiş olanların Türk İslam alimleri olduklarını onların hayatlarını tanıyarak apaçık görüyoruz.

Kuran-ı Kerimi ezberledikten sonra babasından da zamanın güzel sanatlarından olan hat,nakış,teship öğrendi.1635 yılında,teyzezadesi Silahdar Melek Ahmed Ağa vasıtasıyla Ayasofya Camiinde Dördüncü Murad Hana takdim edilen Evliya Çelebi,yüksek seviyede devlet adamlarının,ilim erbabının, askeri şahsiyetlerin yetiştiği kaynakların en büyüklerinden biri olan Enderun Mektebine alındı.Burada dört yıl kaldıktan sonra 40 akçe ile sipahi zümresine katıldı.

Evliya Çelebi, genç yaşta seyahat etmek yeryüzünde yaşayan çeşitli toplulukları, kurulan medeniyetleri, mimari eserleri tanımak arzusu na düştü. Buna içinde bulunduğu hayatın etkisinin büyük ölçüde sebep teşkil ettiği görül-

Reşahat

mektedir. Babasının Kanuni Sultan Süleyman devrinden kalma, güngörmüş bir kişi olması. Babasının arkadaşlarının anlattıklarının hoş birer sohbet edasında anlatılıyor olması bunun gibi birçok etkenler zaten yeryüzünü tanımaya meraklı olan Evliya Çelebi'yi daha da meraklandırmıştır.Allah(c.c) 'ın yarattığı sayısız nimetleri gezip görmekle bitmeyeceğini bildiği halde,o

sindeki Ahi Çelebi Camiinde kalabalık bir cemaat arasında Peygamber Efendimizi (sav) görmüş,huzuruna varınca ;"Şefa'at ya Resulallah!" diyecekken,heyecanla ; "Seyahat ya resulallah!" demiştir.Peygamber Efendimizde tebessüm buyurup, bu gence hem şefa'atini müjdelemiş,hem de seyahati ihsan etmiş,orada bulunan Sa'd Bin Ebi Vakkas(ra)gezdiği yerleri

ve gördüklerini yazmasını tavsiye etmiştir.Uykudan uyandı-ğında ilk işi,dönemin ünlü yorumcularından Şeyhi Abdullah Dedenin yanına varmak olur. Çelebi anlattığı rüyasının yorumunu istemesi üzerine,Şeyhi Abdullah Dede rüyasını yorumlar ve nacizane fikri ile ilk olarak İstanbul u gezip yazmasını tavsiye eder.Böylelikle Evliya Çelebi 24 yaşında ilk olarak, İstanbul'u gezip, gördüklerini, duyduklarını yazmaya başlar.

Ünlü Seyahatname kitabının ilk cildi bu şekilde oluşturulmuş olur.İlk zamanlar babası , Evliya Çelebi'nin taşralara çıkmasına izin vermese de Evliya Çelebi'nin ,1640 yılında Okçuzade Ahmet Çelebi ile gizlice bir aylık Bursa gezisine çıkması üzerine dönüşünde oğlunun bu seyahat aşkının

nimetleri şu dünyevi hayatta, dünyalık göz ile görmeyi o kadar çok arzu etmiştir ki artık bu hal Evliya Çelebi üzerinde neredeyse bir sevda etkisi oluşturmuştur.

Bir süre bu fikrini nasıl gerçekleştireceğini düşündüğünü:"Peder ve mader(anne) ve Üstat ve birader kahırlarından nice halas olup, cihankeş olurum." sözleri ile belirten Evliya Çelebi Aşure gecesini rüyasında,Yemiş iskele-

önüne geçemeyeceğini anlayan babası artık bu merakına karışmama kararı almıştır.Bu karar üzerine Türk İslam Edebiyatının dünyaca tanınmış bir şahsiyet olma yolunda ilerler.24 yaşında başladığı gezilerinde gördüğü yerleri bazılarını şu şekilde sıralayabiliriz;

27 Nisan 1640 Bursa-İstanbul-İzmit

Ağustos 1640 Trabzon - Karadeniz'de fırtına

- Ekim 1640 İstanbul 1645 Hanya Seferi
1646 Erzurum - Azerbaycan - Ermenistan - Gürcistan
1647 Celali İsyanları?
Temmuz 1648 İstanbul
Eylül 1648 Şam
1649 Sivas
Temmuz 1650 İstanbul
1651 Özi-Silistre-Sofya
1653 İstanbul
1655 Van-Bağdat
1656 Van
Mayıs 1657 Özi
1658 İstanbul
1659 Batı Anadolu-Bozcaada
1660 Eflak-Boğdan Seferleri Split-Hırvatistan
1661 Sofya-Macaristan
Şubat 1662 Arnavutluk...

Seyahat gezileri 50 yıl sürdü gezilerinde karşılaştığı toplumların yaşama düzenini ve özelliklerini yansıtan gözlemler yaptı.50 yıl boyunca Osmanlı Devletini gerek görevli olarak gerek gezi bazında da olsa gezmeyi başarmıştır. Görev için gönderildiği bölgelerde belli savaşlara katıldığı da belirtilmektedir. Evliya Çelebi, zengin ve köklü bir aileden gelmesi ve gezi için gittiği bölgelerde dahi vazifeler aldığı bilinmektedir. Katıldığı savaşlardan ganimetler, gittiği bölgelerde yaptığı ticaretler ve kendisine verilen sayısız hediyeler ile rahat ve refah bir hayat sürmüştür. Yaptığı işler ve kendisine verildiği vazifeler nedeni ile pek çok devlet erkanı ile iletişimde olmasına rağmen hiçbir zaman kendisini üstün görme hırsına kapılmamış ve daima mütevazı davranmıştır. İstanbul'da 1611 de başlayan hayatına Evliya Çelebi, kesin olarak bilinmemekle birlikte 1682 yılında Mısır dönüşünde son ver-

miştir.50 yıl boyunca hayatını geziye adanarak , gezip gördüklerini yazdığı kitabı olan En önemli ve tek eseri Seyahatnamedir.Tüm dünya tarafından tanınan bir eser olmayı da başarmıştır.

Dünyaca tanınan Seyahatname eseri ile bizlere ilmin ışığıyla karanlık gecelerde bile koşmaktan vazgeçmememiz gerektiğini gösteren ve İslam dininin İlme kattığı önemi bizlere tekrardan gösteren Evliya Çelebi'yi Rahmetle yad ediyoruz.

Dergimizin diğer sayısında görüşmek dileğiyle...

TOPÇU HASAN (HASAN ABUÇAK)

Röportaj : Erol ŞENÖZ

Maraş'ın Andırın ilçesinde 1929 yılında Yusuf ve Fatma'dan dünyaya geldi. 55 yıldır Remziye Hanım'la evlidir. Her ikisi de Bedir Efendi (K.S)'nin sadık müritlerindedir. Adana'da ikamet etmektedirler.

Topçu Hasan'ın kendi dilinden

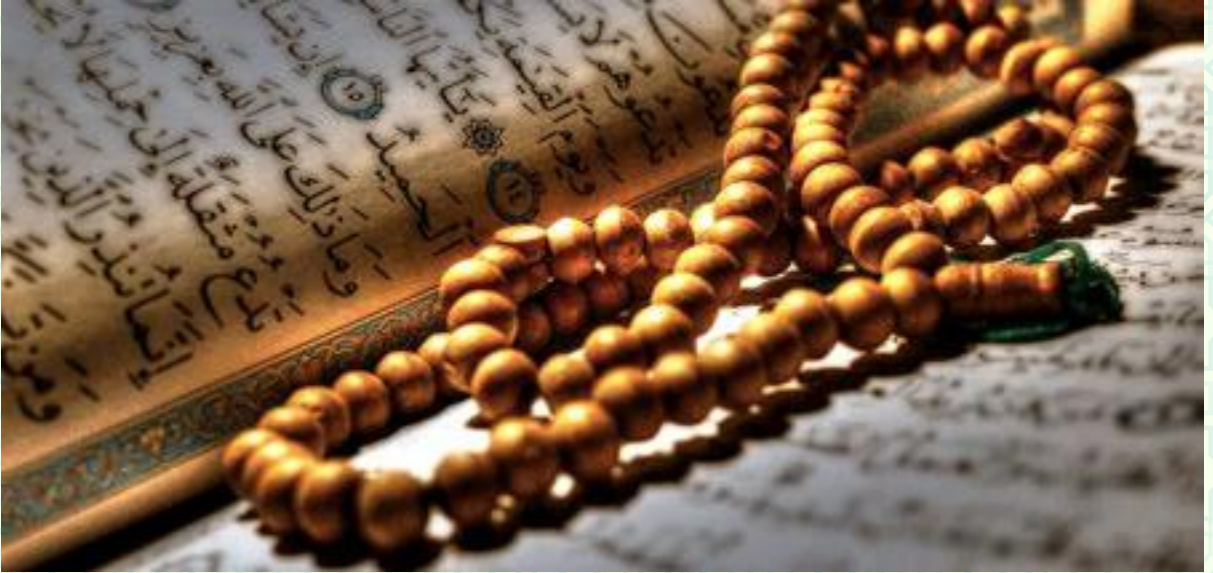
Yedi yıl bir başka tarikattan ders çektim. Komşularımdan Mustafa Emmi isminde biri Bedir Efendi'den bahsetti. İçimde bir muhabbet oluştu. Ne olur beni Bedir Efendi'ye götür, dediğimde: "Buraya gelecek, o zaman görüştürürüm." dedi. Sarı Hoca'dan Bedir Efendi'nin ders

tarifini aldım. 1970 yılında bir gün evde otururken evin önünden bir araç geçti. İçimden, şeyhim geldi, dedim. Hemen arkasından gittim. Kalabalıktı. Kendisini daha önce hiç görmemiştim; fakat Bedir Efendi hemen göze çarpıyordu. Yanında bulunanlardan çok farklı bir duruşu vardı. Kulübeden yapılmış küçük bir cami gibi bir yer vardı. Namaz vakti gelmişti oturuyorduk. Şeyhime baktığımda başının üzerinde yeşil bir nur vardı. O yeşil nuru gittiğimiz evde de başının üzerinde gördüm. 1974 yılında Şeyhimle beraber Hacc'a gittik. Kutsal yerlerde de şeyhimle

birçok güzellikler yaşadık. Şeyhim çok büyük bir Mürşid-i Kamil'di. Birçok mürit kardeşimizin manevi bazı görevleri vardı. Bana da "Topçuluk" görevini vermişti. Şeyhimin İmamoğlu ilçesine geldiğini duyduk. Hanımla eve davet edelim diye düşündük. Elimiz dardı, bir mürit bacımız biz söylemeden bize destek oldu. Şeyhimin yanına gittik. Çok kalabalıktı, herkes şeyhimizi kendi evine davet etmek istiyordu. Bize sıra gelmez herhalde diye şeyhimize bir şey diyemedik fakat gönlümüzden şeyhimizi davet ettik. Bir kamyon ile Adana'ya dönüyorduk. Şoförün yanında şeyhimiz, kamyonun üstünde de müritler vardı.

biri kaçamıyordu. Şeyhim: "Nasıl yeni silahın, iyi mi?" dedi. Ben de: "Çok iyi şeyhim!" dedim.

Kiminin kalbinden açılmış kapı
Verilmiş eline dürbün takıyor
Bozulmaz Mevla'nın yaptığı yapı
Seyredip sağa sola bakıyor
Atınca burdan manevi topu
Doldurup mermiyi tek tek sıkıyor
Küffarın askerın kıranları var
Attığı yerleri vuranları var

Mahalleye gelince araba bizim sokağa döndü bizim evin önünde durdu. Çok mutlu olmuştuk. Şeyhim bizim evi şereflendirmişti. Birkaç gün kaldıktan sonra Kozan ilçesine gidecekti. Yolun başına yolcu etmek için vardık. Şeyhim arabaya bindi. Gitmek için niyetimiz yoktu fakat şeyhim gidiyor diye hanımla biz de arabaya bindik. Şeyhim bana: "Yanıma otur." dedi. Biraz yol aldıktan sonra şeyhim benim topla attığımda düşmanların bazıları kaçıyor hepsini vuramıyorum dedim. Şeyhim de, olur oğlum, dedi. O an manevi bir hal oldu. Şeyhim bana yeni bir makineli top verdi. Attığımda hiç boşa gitmiyor düşmanların hiç-

Yine bir gün Şeyhim Bedir Efendi (K.S) bizim eve gelmişti. Müritlerde vardı. Oğlum Hasan diye bana seslendi. Buyur şeyhim, dedim. Sana bir vazife vereceğim, dedi. Ben de ümmiyim ne vazife verecek diye korktum, yanına vardım. Yavrum bizim müritlerin çoğu fakir; beni ziyarete her zaman gelemiyorlar. Hastalanan var, hastası olanlar var. Sana söyleyeceklerimi onların üzerine oku dedi. Yalnız hiç kimseden hiçbir şey almayacaksın diye de tembihledi. O günden sonra şeyhimin emri üzere hiçbir kimseden karşılık almadan şeyhimin verdiği bu görevi yerine getirmeye çalıştım. Allah'ın izni, şeyhimin himmetiyle

Reşahat

birçok kişi faydalandı.

Kimisi Resule olmuştur posta
Gidip de geliyor sevgili dosta
Kimisi doktordur iyi eder hasta
Ameliyat edip yaranları var

Muhammet Arap Efendi zamanına kadar
Bedir Efendi'nin himmetiyle, Muhammet Arap
Efendi'nin vazifese başlamasından sonra onun
da muhabbetimi kazanarak hâlâ manevi topçu
olarak görev yapan Topçu Hasan Amca bir hatı-

züyle gördüm ve yaşadım.

Şeyhim kutuptu, kerameti çoktu, hayatını
Hakk'a ve hakikate adamıştı. Cenab-ı Mevla on-
dan razı olsun. Şeyhimiz Muhammet Arap Kara-
han Hazretlerinin derecesini âlî, himmetini kes-
kin, müritlerini samimi ve ihlâslı eylesin. ÂMİN

Mürşit kutup olunca
Mürit zikir vurunca
Şeyhim himmet verince
Atar topu Topçu Hasan

rasında şöyle anlatıyor:

Şeyhimi ziyaret için Kevenli köyüne gitmiş-
tim. Şeyhimin müritlerle beraber arpa biçmek
için tarlaya gittiğini söylediler. Tarlanın yerini tarif
üzere buldum. Şeyhim ve mürit kardeşlerle bu-
luştuk. İkinci namazını tarlada eda ettikten son-
ra traktörle eve dönüyorduk. Yolda traktörün iki
tekeri boşluğa geldi. Şeyhim traktörün boşluğa
gelen tekerlerinden tarafa geçerek bastonunu
yol istikametine doğru tekerin önüne uzatıp şo-
före: "Bin de sür oğlum." dedi. Bizlere de bin-
memizi söyledi traktör sanki tekerlerinin altında
yol varmış gibi geçti gitti. Ben bu olayı baş gö-

Mürit Şeyhi sevmeli
Gönlünde yer vermeli
Nefis, şeytan ölmeli
Atar topu Topçu Hasan

Bu yol Muhammed'e varır
İhlâslı olan menzil alır
Büyük kutup emir verir
Atar topu Topçu Hasan
Garip ÂŞİK

HANIM SAHABELERİMİZ

HATİCE'TÜL KÜBRA

Zehra ÇABUK

Salam sana müminlerin anası, ilklerin kadını, Peygamberin ilk eşi, ilk iman eden kadın, Peygamberimizden sonra ilk kez semaya “La ilahe illallah Muhammeden Resulullah” kelime-i tayyibesini duyuran kadın, Peygamberimizle ilk namaz kılan kadın. Peygamberimizin lisanı ile ilk kez cennetle müjdelenen, ondan sonra da defaatle bu müjdeyi alan, Cebrail'i (as) gören Allah tarafından gönderilen selama muhatap olan bahtiyar kadın. Hz Hatice bint-i Huveylid hicretten 68 yıl önce (Tahminen 556 yılında) Kureyşli asil bir ailenin kızı olarak dünyaya geldi. Hz Hatice (r. anha) 'nin ata soyu ile Peygamberimizin ata soyu Kusayy b. Kila' da birleşir. Anne tarafından soyu da Peygamberimizin baba tarafından dedesi olan Ka'b Lüey'de birleşir. Hz Hatice'nin annesi ve babası köklü ailelere mensup olduğu

için Hz Hatice annemiz diğer Mekke kadınlara nispeten daha bilgili, daha kültürlü ve daha görgülüdür. Hz Hatice (r. anha) annemiz okuma yazma bilen ve Mekke'nin en zengin kadınıydı. Hz Hatice annemiz bu zenginliğini hep İslam yolunda harcamıştır. O ki Mekke'nin Cahiliye Devrinde bile “Tahire” (Temiz kadın) diye anılırdı. Hz Hatice (r. anha) bu karanlık ve kirli zamana rağmen ticaretle uğraşır, ücretle tuttuğu adamlarla Şam'a ticaret kervanları düzenlerdi. Hz Muhammed (sav)'ın doğru sözlü güzel ahlaklı ve son derece güvenilir biri olduğunu duyunca kendisine ticaret ortaklığı önerdi. Hz Muhammed (sav) 'de annemizin bu teklifini kabul etti. Sonra Hz Hatice annemiz Hz Muhammed (sav)' in başkanlığında bir ticaret kervanını kölesi Meysere ile birlikte Şam'a gönderdi. Meysere yolculuk

sırasında Hz Muhammed 'de harikulade hallere şahit oldu. Hz Hatice annemiz (r. anha) bu ticaret kervanından çok memnun oldu. Çünkü önce ki ticaret kervanlarına baka daha fazla kar elde edilmişti. Hz Hatice (r. anha) kölesi Meysere' nin Peygamberimiz hakkında söylediklerini de dinleyince ona karşı itimadı da sevgisi de arttı. Peygamberimize anlaşmış oldukları ücretin fazlasını verdi ve ona evlenme teklifinde bulundu. Bu teklifi ise Nefise bint-i Münye vasıtasıyla iletmış ve bu durum şöyle gelişmiştir: "Hz Muhammed Şam ticaretinden dönünce Hz Hatice kendi ile evlenmek isteyip istemediğini anlamak için beni Muhammed (sav)'e gönderdi. Aramızda şu şekilde bir görüşme gerçekleşti:"

_Ey Muhammed! Seni evlenmekten alıko-
yan nedir? diye sordum.

_Elimde param yok ben nasıl evlenebilirim?
dedi.

_Eğer, sana evlenme masrafı sağlanırsa da
sen cemaale, mala, şerefe ve dengine davet
olunsan, icabet etmez misin? diye sordum.

_Kim bu kadın? dedi.

_Hatice'dir dedim.

_Bu, sence benim için, nasıl olabilir dedi?

_Orası, bana düşen vazifedir! dedim.

_O halde, ben de dediğimi yaparım dedi. "

Hemen gidip durumu Hatice'ye bildirdim.
Bu durum üzerine Hz Hatice (r. anha) Peygam-
berimize onunla evlenmeyi güzel ahlakı için ar-
zuladığını söylemiştir. O zaman ki usule göre
düşün Hz Hatice (r. anha) 'nin evinde gerçek-

leşti. Evlendikleri zaman Hatice annemiz 40
Peygamberimiz ise 25 yaşındaydı. Hz Hatice
annemiz Peygamberimizle evlenmeden önce
2 evlilik yapmış, ilk evliliği Ebû Hale Hind b. (Nebbaş b.) Zürare et-Temimi ile yaptı. Bu evli-
likten Rasûl-i Ekrem'in şemaline dair rivayetiyle
tanınan ve onun terbiyesinde yetişen Hind adlı
oğlu oldu. Ebû Hale'den birde kızı olduğu söy-
lenmektedir. (İbn İshak, s. 229) Daha sonra ise
Atik (Uteyyik) b. Abid (Aiz) el-Mahzumi ile evlen-
di. Ondan da Hind (Ümmü Muhammed) adında
bir kızı kaynaklarda kaydedilmektedir. (M. Yaşar
Kandemir, "Hatice" Diyanet İslam Ansiklopedi-
si, c:16, s:465) Hz Hatice (r. anha) Efendimizle
evlenmeden önce ona Mekke'nin ileri gelenleri
denilen Ebû Süfyan, Ebû Cehil evlenme teklifi
etmişlerdir. Fakat annemiz her ikisinde teklifi-
ni reddetmiştir. Bundan ötürü ki Ebû Süfyan ve
Ebû Cehil'in Peygamberimize olan düşmanlık-
ları bu evlilikle başlamıştır. Peygamberimiz ve
Hz Hatice'yi birbirine yaklaştıran şey maddi de-
ğil, tümüyle ilahi idi. Zira Rasûl-i Ekrem dünya
malına değer vermezdi. Hz Hatice annemizle
Peygamberimizin evliliği nübüvvetten önce 15,
nübüvvetten sonra 10 olmak üzere 25 yıl sürmüş
ve Efendimiz (sav) müminlerin anası Hz Hatice
(r. anha) ile evliyken başka bir kadınla evlenme-
miştir. Hz Hatice annemiz yine Nefise üzerinden
"Eğer Muhammed başka bir hanımla daha ev-
lenmek istiyorsa evlenebilir." dediğinde Rasûl-i
Ekrem'in gelen cevap şu olmuştur; "Hatice'm ile
beraber başka bir kadın mı, asla!" Hz Hatice (r.
anha) her zaman peygamberimizi teselli etmiş,
her türlü maddi, manevi destekte bulunmuştur.

Vahyin ilk geldiği sıra Efendimiz (as) korkuya kapılmış, Hira mağarasından koşarak evine geldiğinde titriyor, üşüyor ve sadece “Beni örtün!” diyordu. Hiç üstelemeden ona örtüler getiren Hz Hatice annemiz yapıcı tavırları ve teselli eden sözleriyle sevgili eşinin gönlündeki fırtınaları dindirmiş, adeta ılık bahar meltemleri estirmişti. Hz Hatice annemiz, Sevgili Peygamberimiz (sav) ‘in dilinde dünya kadınları arasında kemale ermiş dört kişiden biridir: “Erkeklerden kemale erenler çoktur. Kadınlardan ise İmran kızı Meryem, Firavun’un hanımı Asiye, Huveylid’in kızı Hatice ve Muhammed’in kızı Fatıma’dan başka kemale eren yoktur.” (Müslim, Fezailü’s-sahabe 70; Tarihi, Et’ime 31.) Hz Hatice annemiz İslamiyet’ten önce “Tahire” (Temiz kadın) lakabıyla anılırken İslamiyet’ten sonra ise Hatice’tül Kübra lakabıyla anılmıştır. Kübra Arapçada en büyük demektir. Yeryüzündeki kadınların faziletlice en büyüğü olduğunu anlatmak için Hz Hatice annemize lakap olmuştur. Hatice annemiz (r. anha) Peygamberimiz (sav) ‘dünyada en çok sevdiği insandı. Bu durum Hz Hatice annemiz vefat edene kadar etti. Annemizin vefat ettiği yıl Efendimiz (sav) ‘in dünyadaki en hüzünlü yılıydı. (Hüzün yılı) Sevgili Peygamberimiz (sav) ömrü boyunca annemizin yakınlarına, dostlarına iyilik yapıp, hatırlarını sayarak ona olan sevgisini belli ederdi. Hz Aişe (r. anha) ‘nın bildirdiğine göre “Rasûlullah aleyhisselâm ne zaman bir koyun kesse, Peygamberin ‘Onu Hatice’nin dostlarına gönderin.’ buyururlardı.” Hz Aişe (r. anha) bir gün onu kızdırıp “ Hatice ha!” diyince: “Bana onun sevgisi bahşedildi.” buyurdular (Müslim, Fezailü’s-

sahabe 75.) Peygamberimizin Hz Hatice (r. anha)’ye olan sevgisi onun vefatından sonra da devam etmiştir. Nitekim Hz Hatice (r. anha)’nın vefatından sonra bir gün biri hücre-i saadete girmek için izin istedi. O an Efendimiz (as) sesi işitir işitmez ayağa kalktı “Allah’ım! Bu izin iste yiş evimin sultanı Hz Hatice’nin izin iste yişidir. Muhakkak ki gelen Hatice’nin kız kardeşi Hale’dir. Allah’ım! Ne olur gelen Hale olsun!” dedi. Evet, gelen Hale idi. Allah Rasûlu aradan yıllar geçmesine rağmen Hatice’m inin izin iste yişini unutmamış, hanımının hatırına kız kardeşine saygı ve hürmeti esirgememişti. Mekke’nin fethinden sonra Efendimiz on bin askerle Kabe’ye doğru yürüyordu. Bir anda Efendimiz ordudan ayrılarak Hz Hatice (r. anha) annemizin defnedilmiş olduğu Hacûn Kabristanlığı’na yöneldi. Hatice’sinin kabri başında, gözlerinde yaş, dudaklarında dua ile oturdu. Sahabe efendilerimizde orada o aşka hayran olmuş, onlarda Efendimizle birlikte ağlamıştı. Sonra sahabe peygamberimize “Ya Rasûlullah!” Mekke’de evinizde mi, kalacaksınız? diye sormuş, Efendimiz ise “Akıl bize ev mi bıraktı?”, sahabe; o halde çadırınızı nereye kuralım? diye tekrar soru yönelmişti. Efendimiz’in cevabı hazırıldı.

“Hatice’ min karşısına. “

Selam sana, Ey müminlerin anası,

Selam sana, Cebrail’in kendisine selam verdiği ve Yüce Allah’tan kendisine selam getirdiği kimse..

Allah’ın Rahmeti, bereketi ve ihsanı üzerine olsun...

MELEKLERE İMAN

MERAL KAYGISIZ

Melekler nurdan yaratılmış latîf varlıklardır. Var oldukları, semavî dinlerde ve kutsal kitaplarda bildirilir. Bundan dolayı iman esaslarından biridir. Melekleri inkar etmek tüm peygamberleri ve onlara gönderilen kutsal kitapları inkar etmek anlamına gelir. Zira kutsal kitaplar da peygamberlere vahiy meleği vasıtasıyla gelmiştir. Kuran-ı Kerim'de de meleklerin varlığından ve onlara iman etmek gerektiğinden bahseden pek çok ayet vardır:

“iyilik yüzlerinizi doğuya ya da batıya dönmeyiz değildir. Asıl iyilik Allah'a, ahiret gününe,

meleklerle ve peygamberlere iman edenlerin yaptığı iyi amellerdir...” (Bakara suresi, 177. ayet)

Meleklerle iman etmemek bu ve benzeri pek çok ayetin hükmünü inkar etmek olacağından meleklerle inanmayan kafir olur.

Melekler gözle görülmez, duyu organlarıyla algılanamaz, deney ve gözlemlerle ispatlanamaz, ruhânî ve nûrânî varlıklardır. Bu yüzden bilginin değil imanın konusudurlar. Pozitif bilimlerle ispatlanmaya çalışılması, ispatlanmadığı için de inkar edilmeye kalkışılması fizik âlemlerle

fizik ötesi (metafizik) alemin birbirine karıştırıldığını gösterir. Aynı şekilde aklımızı, ruhumuzu, vicdanımızı, sevgimizi de duyu organlarımızla algılayamıyoruz ama onların var olmadıklarını söyleyemeyiz. Bilimsel yolla ispatlanması mümkün olmayan melekler hakkındaki bilgiyi ancak Kuran-ı Kerim'den ve hadislerden öğrenebiliriz. Bunun dışında başka bir bilgiden bahsedemeyiz.

Kuran-ı Kerim'de meleklerin şu özelliklerinden bahsedilir:

Melekler nurdan yaratılmışlardır.

Yemezler, içmezler. (Hud suresi, 69-70)

Uyuma, yorulma, bıkkınlık, usanma, kibirlenme gibi özellikleri yoktur. (Enbiya suresi, 19-20)

Erkek veya dişi olmak, evlenmek, çoğalmak gibi özellikleri yoktur. (Zuhruf suresi, 19)

Farklı şekillere bürünebilirler ve görünmek istedikleri şekillerde görünebilirler. Bunu peygamber efendimizin ve sahabelerin yaşadığı olaylarla ilgili rivayetlerden ve Kuran-ı Kerim'deki peygamber efendimize, Hz. İbrahim'e ve Hz. Meryem'e meleklerin görüldüğünü ifade eden

ayetlerden anlıyoruz.

Melekler gözle görülmezler. Bunu nedeni insanların onları görecektir göze sahip olmayışıdır. Cebrail a.s. peygamber efendimize iki kez asfî suretinde görünmüştür.

Çok hızlı hareket edebilirler, güçlüdürler.

Kuran-ı Kerim'de meleklerin ikişer, üçer, dörder kanatlı olduklarından bahsedilir. (Fâtır suresi, 1) Ancak bunları bizim anladığımız manada kanatlar olarak sınırlandırmak yanlış olur. Bu durumda mahiyetini bilmediğimiz meleklerin mahiyetini bildiğimiz şekillerde kanatlar affetmek gibi bir çelişkiye düşeriz. Kanatların nasıl, ne şekilde ve ne amaçta yaratıldığı konusunda Kuran-ı Kerim'de bilgi verilmemiştir.

Melekler gaybı bilmezler. Allah'ın kendilerine bildirdiği kadar bilgiye sahiptirler. (Bakara suresi, 31-33)

İradeleri yoktur. Asla günah işlemezler. Allah'ın emirlerinin dışına çıkmazlar. (Nahl suresi, 50; Enbiya suresi, 26-27; Tahrim suresi.6)

Meleklerin Kuran-ı Kerim'de belirtildiği şekliyle isimleri (ya da çeşitleri) ve görevleri şöyledir:

Cebrail (a.s.): Dört büyük melekten en büyüğüdür. Allah'tan aldığı vahiyleri peygamberlere iletmekle görevlidir. Kuran-ı Kerim'de "ruh-ul emin" (Şuara suresi, 193-194) ve "ruh-ul kudüs" (Nahl suresi, 102) isimleriyle de anılmıştır.

Azrail (a.s.): Ölüm zamanı gelen canlıların canını almakla görevli melektir. Kuran-ı Kerim'de "ölüm meleği" olarak anılır. (Secde suresi, 11)

Mikail (a.s.): tabiat olaylarını ve yaratılmışların rızasını idare etmekle görevli melektir.

İsrafil (a.s.): Sûra üflemekle görevli melektir. İlk üflediğinde kıyamet kopacak, ikinci üflediğinde haşr (tekrar diriliş) gerçekleşecektir.

Kirâmen Kâtibîn: Yazıcı meleklerdir. (Kâf suresi, 17-18). Hafaza melekleri de denir. (İnfitâr

suresi, 10-11). Hesap gününde yapılan işlere şahitlik edeceklerdir. (Kâf suresi, 20-21) İnsanların sağında ve solunda bulunan ve yaptığı iyi ve kötü bütün davranışları yazan meleklerdir. Yazdıkları ile amel defteri oluşur. Bu defter/kitap hesap gününde insanlara ön veya arkalarından (İnşıkak suresi, 10), sağ veya sol ellerine (Hakkâ suresi, 19-25) verilir. “Oku kitabını” denir. (İsra suresi, 14). İnsanlar bu kitapta yaptıkları her şeyin hazır bulurlar. Büyük küçük ne varsa onda yazılıdır. (Kehf suresi,49).

Münker ve Nekir: Bilinmeyen, görülmeyen, yadırganan anlamlarına gelir. Bu şekilde isimlendirilmelerinin nedeni her ikisinin de daha önce görülmemiş, aşına olmadığımız şekillerde olmalarındandır. Ölümünden sonra kabirde insanları sorgulamakla görevli meleklerdir. Kabir sorgusu sırasında insanlara “Rabbin kim?”. “peygamberin kim?” gibi sorular soracaklar. Mümin kullar bu sorulara cevap verebilecekler ancak kafir olanlar cevap veremeyecekler. Münker nekir melekleri insanların cevap verip verememesine göre onlara iyi ya da kötü muamele yapacaklar.

Mukarrebûn ve İlliyyûn: Allah’ı anmak ve teşbih etmekle görevli meleklerdir. Allah’a çok yakın ve onun katında çok şerefli olan meleklerdir.(Nisa suresi, 172)

Hamele-i Arş: Arşı taşıyan meleklerdir. “Melekler de onun etrafındadır ve o gün Rabbinin arşını onların da üstünde sekiz melek yüklenir.” (Hakkâ suresi, 17)

Ayrıca görevi Sadece Allah’a hamd ve secde etmek olan melekler, müminlere rahmet okuyan melekler, sabah ve ikindi namazlarında müminlere eşlik eden melekler, Kuran okunurken yeryüzüne inen melekler, müminlerin kalbine doğruyu ve gerçeği ilham eden melekler de vardır.

Meleklerle ilgili bir diğer konu ise iblisin meleklerden biri olup olmadığı tartışmasıdır.

“Hani biz meleklerle Adem’e secde edin demiştik. İblis hariç hepsi secde ettiler. O yüz çevirdi, büyüklük tasladı ve kafirlerden oldu.” (Bakara suresi 34). Bu ayette meleklerle verilen secde emrinin iblisi de kapsayacak şekilde anlaşılması iblisin meleklerden olduğu konusunda yanılığa neden olmuştur. Ancak Kuran’ı bütün olarak ele aldığımızda Allah’ın (c.c.), iblisin cinlerden olduğunu açıkça belirttiğini görürüz. “İblis müstesna (o secde etmedi). O zaten cinlendendi...” (Kehf suresi, 50). Bu ayette iblisin cinlerden olduğu ifade edilirken aynı zamanda iradesi olduğu da ortaya konmaktadır. Meleklerin aksine iblis emre itaatsizlik etmeye karar verebilecek bir iradeye sahiptir. Aynı ayetin devamında ise “...beni bırakıp onu ve zürriyetini dostlar mı ediniyorsunuz?” ifadesiyle iblisin zürriyetinden bahseder. Meleklerinse erkeklik dişilikleri yoktur, zürriyetleri yoktur, çoğalmazlar.

Melekler nurdan yaratılmışlardır. Oysa iblisin ateşten yaratıldığı Araf suresi 12. Ayette kendi ağzından aktarılır: “Beni ateşten yarattın...”. Cinlerle aynı maddeden yaratılmış olan iblis Rabbine isyan ederek sapkınlığa düşmüş cinlerdendir. Allah’a ibadet ederek derecesini yükseltmiş, melekler arasına karışmış, daha sonra da isyanı yüzünden bu konumunu yitirmiştir.

İLÂHİ

Ali KOLUKISA, Erol ŞENÖZ

Gönül dağlarının karı eridi
Beklerim yolunu tez gel Efendim
Çilelerim yumak yumak büyüdü
Bende bir acayıp hal var efendim

Hacı Bayram deyi dostu dediler
Onda Yunus'un postu dediler
Senden merhabayı kesti dediler
Yalansa bir selam sal sen Efendim

Bir kere doğdum da öldüm bin defa
Cümle günahlarım uğrar mı affa
Tabibim lokmanım sendedir şifa
Derdime bir derman ol Karahan'ım

Hakkı zikreliyor kavim kardeşler
Resul'u bekliyor hayaller düşler
Ben insanoğluyum beşer demişler
Olur mu kusursuz kul Karahan'ım

Aldım dersimi de çektim seherde
Hak nasip ederse kalkarmış perde
Hesabın gününde mahşer yerinde
Unutma beni de bul Karahan'ım

Tarikatı Muhammedi erleri
Açılmış sohbetle zikir evleri
Yetişir dergahta tevhit askeri
Mehdi'ye komutan ol Karahan'ım

Açarmış cennette gönül gülleri
Esermiş seherde tuğba yerleri
Toplamış yanına tüm müritleri
Götürür Rasul'e gül Karahan'ım

Cennetten akıyor kevser ırmağı
Almış eline de tevhid sancağı
Görelim hepimiz Cemalullahı
Himmat et bizlere gel Karahan'ım

BEDİR KARAHAN (K.S.) EENDİNİN KUTLU VAZİFEYE BAŞLAMASI

Ömer KEŞKEK

Selamların en güzeli siz değerli ihvan kardeşlerimin ve cümle ümmeti Muhammed'in üzerine olsun. Bir sayıda daha sizlerle, dost bahçesinin gülü, kıymetli Üstadımız Bedir Ka-

rahan (k.s.) Efendinin irşad nurunun ışığında buluşmanın sevincini ve huzurunu yaşıyoruz. Bu sayımızda sizlere üstadımızın irşad yıllarında yaşadıklarını, gördüğü harikulade halleri, ihvanlarla yaşadığı doyumsuz anıları aksettirmeye çalışacağız. Rabbim himmetini ve muhabbetini üzerimizde daim eylesin.

Bedir Karahan Efendi üveysi olarak yetişmiş, icazeti bizzat Resulullah Efendimizin elinden almış ve bu hallere kavuşurken kendisine, yıllar önce vefat eden üstadı Muhammedi Necmeddin hazretlerinin ruhaniyeti eşlik etmiştir. Bir gün müridlerle beraber sohbet ederken bu güzel halleri kendisi şu şekilde anlatmıştır.

“Odamda kimse yoktu. Biraz huzur yaptım, zikir ettim. Şeyhim Muhammedi Necmeddin hazretleri geldi. Beni sol elimden tuttu sağ yanına aldı. Hadi gidiyoruz dedi. Odadan beraberce gittik. Uçuyor muyuz yürüyor muyuz anlamadım. Bir anda Şam’a vardık. Şam’dan döndük Beyrut’a vardık. Karadan değil, Kızıldeniz üzerinden Cidde’ye vardık. Oradan da Kâbe’ye vardık. Daha hacca gitmemiştim. Görmemişim oraları. Kabeyi muazzama’yı iki üç kere tavaf ettik. Oradan Say’a vardık. Say yaptık. Arafat’a çıktık dua okuduk. Şeyhim okuyor, bende amin diyorum. Orada vakfe yaptık ve vakfeden döndük. Mina’dan geri Kabe’ye döndük. Beytullahı tavaf ettik. Oradan çıktık, Medine’ye geldik. Peygamber Efendimiz (s.a.s.)’in türbesini, Ravza-i Mutahhara’yı tamamıyla ziyaret ettikten sonra Kudüs’e geldik. Kudüs’te Haceri Mualla’nın önünde arzdan arşa bir merdiven kuruluydu. Beş parça. Oradan çıktık. Birinci semaya çıktığımız zaman bir kapı açıldı. Yürüyor muyuz uçuyor muyuz bilmiyorum. Alemi melekut, alemler ceberut diye bir çok alemler gezdik. Fakat hepsinin ismini belleyemedim. Dördüncü semada Beyt-ül Mamür var idi. Bütün enbiya ve evliya ervahı ordaydı. Ne kadar peygamber gelmiş geçmiş ise hepsi bir sırada oturuyorlardı. Önlerinde

de müminler oturuyorlardı. Sahabeler, sahabe çocukları, hepsi peygamberlerin etrafında oturuyorlardı. Bizim peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.s.)’in önünde bir kürsü vardı. Kürsünün sağ tarafında Ebu Bekir Sıddık (r.a.), Ömer-ül Faruk (r.a.) oturuyordu. Sol tarafında ise Osman-ı Zînnureyn ve Aliy-ül Murtaza (r.a.) oturuyordu. Onların ellerini öptükten sonra diğer tarafa geçtik. Şeyhim beni tekrardan Peygamber Efendimiz (s.a.s.)’in eline götürdü. Elini öptükten sonra yedi kat semanın üzerinden damdan atlar gibi atlayarak eve geldik”(Bedir Karahan efendinin bant kaydı çözümlenmesidir.)

İşte Üstadımız Bedir Karahan (k.s.) Efendinin irşadı bu şekilde olmuş, bu dönemde, Şeyhi Muhammedi Necmeddin ile beraber, buna benzer birçok haller yaşamıştır. Kendisine yıllar sonra sorulduğunda: “Oğlum, bu yola girerken bu kadar vazifenin bana verileceği, bu kadar şey gösterileceği benim de aklımın ucundan geçmezdi.” buyurmuşlardır. Gerçekten de kolay kolay kimseye nasip olmayacak haller görmüş, bilinmez hallere ve makamlara ulaşmış, nefsi adeta öldürmüş, ruhu Mevla ile birleşip ona dost olmuştur. Son yıllarına yakın bir dönemde ise bir sohbetinde: “Oğlum, bu yaşıma kadar

“Oğlum, bu yaşıma kadar vazife hayatım boyunca Allah ve Resulü ne verdi ise onu konuştum. Kendim adına, nefsim adına kelim etmedim çok şükür.”

vazife hayatım boyunca Allah ve Resulü ne verdi ise onu konuştum. Kendim adına, nefsim adına kelim etmedim çok şükür.” diyerek ne güzel bir vazife gördüğünü, ümmeti Muhammed’e nasıl nefes olduğunu anlatmıştır. Bir defasında hacda kendisi tavafta iken, onun halinin idrakine varamayan bazı müridler arkasından ileri geri konuşmuş: “Çok yaşlandı, acaba akli yerinde mi, sohbeti kelamı tutulur mu?” gibi sözler sarf etmişlerdir. Bedir Karahan Efendi bir süre sonra çadıra gelmiş ve daha onlar kelim etmeden: “Siz bilmez misiniz ki şeyhin, evliyanın akli Allah olur. Onu konuşturan da odur. Allah yaşlanmaz, Allah bunamaz...” diyerek nasıl güzel bir hal üzere olduğunu aksettirmiştir. Halkı irşad etme vazifesinin kendisine verilmesini ise yine bir sohbetinde şöyle anlatmıştır.

“Bir gün huzurda ders çekiyordum. Şeyhim Muhammedi Necmeddin geldi. Elimden tuttu beni sağına aldı. Kendisi solda, ben sağda gittik. Büyükçe bir düzlüğe vardık. Bütün enbiya ervahı ordaydı. Önlerinde Peygamber Efendimiz, dört yarı güzün efendilerimiz de Peygamber Efendimizin yanında oturuyorlardı. Onların beri tarafında da bütün gelmiş geçmiş evliya ervahı vardı. Yani Peygamber Efendimizin bir tarafında evliya diğer tarafında da enbiya ervahı oturuyordu. Şeyhim Muhammedi Necmeddin Hazretleri, elindeki yazılı bir kağıdı götürüp Peygamber Efendimize verdi. Bende şeyhimin yanındaydım. Peygamber Efendimiz kağıdı aldı baktı. Sağ tarafında bulunan Ebu Bekir Sıddık hazretlerine verdi. Oda baktı kağıda imzaladı. Geri Ebu Bekir Efendimize verdi. Oda imzaladı. Peygamber Efendimize verdi. Sol tarafındaki aksakallı biri vardı. Osman-ı Zi'n-nureyn Efendimiz imiş, ona

verdi. Oda Hazreti Ali'ye verdi. Hz. Ali'de imzaladı ve geri kağıdı Hz. Osman'a verdi. Oda imzaladıktan sonra kağıdı Peygamber Efendimize verdi. Peygamber Efendimizde imzaladı. Kutup lazım dediler. Kutup aradılar. Kutup, o zaman Bağdat'ta camii kebir mahallesinde Ramazan Efendi isminde bir hoca imiş. Onu buldular. Bunların beşinin imzası kağıdın altında idi. Kutubun imzasını da kağıdın bir köşesine imzalattılar. Ondan sonra bu kağıdı bana verdiler. Kağıdı alıp okudum. Kağıtta Peygamber Efendimizin: “Evladım, sen benim ümmetimi irşad edeceksin” buyruğu yazıyordu. Bu kağıdı aldım. Ayıktım ki diz üstü ders çekiyorum.” (Bedir Karahan Efendinin bant kaydı çözümlenmesidir.)

Kendisine bu şekilde icazet verilince Üstadımız Bedir Karahan Efendi, sabah kalkar ve ders hocası Baki Hocaya gider. Yaşadığı halleri anlatır. Baki Hoca düşünür ve Bedir Karahan Efendiye “Oğlum, sen şimdi hiçbir şey yapamazsın. Yapmak istesen bile ne diyeceksin. Kime nasıl izah edeceksin ?” der. Bedir Karahan Efendi oradan kalktıktan sonra Sarız'a gider. O gün günlerden Cuma'dır. Sarız'da Cuma namazını kılar. Namazdan çıkınca namazdaki adamları hepsi kendisine yönelir. Kimisi boynuna sarılır, kimisi eline sarılır. Orada bir izdiham olur. Ali Hoca diye birisi üstadımız Bedir Karahan Efendiyi tutar ve bir dükkanın içine çeker. Kalabalığa: “Bu hal yasak bir haldir. Adamın üzerine gitmeyin. Konuşmak isterseniz de sırayla konuşun.” der. Üstadımız Bedir Karahan Efendi de: “O günden sonra bu hal böylece devam etti. İnsanların sevgisi ve muhabbeti hiç azalmadı.” buyurur.

Üstadımız Bedir Karahan Efendi, son ne-

fesine kadar bu vazifeyi görmüş ve bu kutlu vazifeyi tam manası ile yerine getirmiştir. Nice kan davalarını bitirmiş, nice küskünleri barıştırmıştır. İnsanlar içerisindeki küslük, kin, mal hırsı, ırkçılık kavgası onun gelişi ile son bulmuştur. Âliminden cahiline, zengininden fakirine binlerce susuz gönüller; onun cezbeli nazarı ve yürekleri serinleten sohbeti ile aşka, feyze ve ilme kanmıştır. Ledün ilmi ile konuştuğu her kelam yüreklerle adeta nakşolmuştur. Birçok ümmet onunla kulluğu tanımış, sünnetin tadına, hakikatin sırrına ermiştir. Öyle güzel bir ahlaka ve inceliğe sahiptir ki, kendinden önce gelen evliyalar tarafından bile gelişi müjdelenmiştir. Daha eski

tarihlerde yaşayan bir veli zata talebesi sorduğunda: “Efendim, bu ümmetin hali ne olacak? İlim elden gitti. Ortalık kan davasından kırılıyor. Bu iş nereye gidiyor?” dediğinde o zaat talebesine: “Hiç merak etme oğlum. Bir Bedir Efendi gelecek. Buralar hep irşat olacak. Onunla bu insanlar hep ıslah olacaklar.” buyurmuştur. İşte sultanımız böyle güzel bir hale ve makama sahiptir. O, Resul kokan bir güldür. Evliyaların bile haline hayran olduğu bir Allah dostudur.

Şu yalan dünyayı almış eline,
Bütün evliyalar hayran haline
Nazar eder âşıkların gönlüne
Hiç şüphe eyleme bağlan Bedir'e

Sarız'ın Dayıoluk Köyünde Süleyman Efendi isminde bir zaat, Bedir Karahan Efendi hakkında birkaç güzel kelam eder. Övgüde ve iltifatta bulunur. Bu zaat, hali çok güzel olan, kerametleri olan bir zattır. Üstadımız da birkaç müridini

“Hiç merak etme oğlum. Bir Bedir Efendi gelecek. Buralar hep irşat olacak. Onunla bu insanlar hep ıslah olacaklar.”

yanına alarak: “Hadi oğlum. Gidelim de şu zati bir ziyaret edelim.” der. Giderler ve sabaha kadar muhabbet ederler. Akşam yemek için tavuk hazırlanır. Süleyman Efendi üstadımıza: “Bedir Efendi, biz bir tavuğun fıkhı göre temiz sınıfına girmesi için yedi kere kaynatıp yıkar öyle yeriz.” der. Üstadımız ise latife ile karılık verir: “Biz bir müridin evine vardığımızda tavuğu kesip önümüze getirir. Biz haram mı yiyoruz ki?” der. Süleyman Efendi tebessüm ederek: “Valla-hi Bedir Efendi, sende öyle güzel bir hal var ki seni bir damla pislik bulandırmaz. Aksine senin deryanda erir kaybolur.” der. O gece Üstadımız Bedir Karahan Efendi, müridleri ile beraber köye döner. Sabaha kadar Bedir Karahan Efendi'nin cezbeli nazarına ve yürekleri serinleten sohbetine doyamayan Süleyman Efendi, sabaha karşı bütün müridlerini toplar ve şunları söyler: “Ben bundan sonra Bedir Efendi'ye intisap eyledim. Beni seven, bilen ne kadar müridim varsa onlar da Bedir Karahan Efendi'ye intisap eylesin.” der ve o gün insanlar sabaha kadar oluk oluk Bedir Efendi'ye intisap ederler.

Yine bir kıssasında Bedir Efendi'ye ümmi birisi gelir: “Efendim, ben namaz kılmıyorum. Okuma yazmam da yok. Bir sure bile ezberleyemiyorum. Ne yapmam lazım?” diye sorduğunda Bedir Efendi: “Yavrum, subuhaneke, fatiha, ihlas, tahiyat, sallı-barık duaları ve rabbenatina-rabbenafirli dualarını biliyorsan bunlarla namaz kılınır.” der. O mürid: “Efendim ben bunları da bilmiyorum.” dediğinde Bedir Efendi: “Bunları birinden dinle ve öğren.” der. O mürid birkaç kişiden bu sureleri dinler ve hemen ezberine geçer. O gün bu gündür halen başka bir ezber

yapamaz ve bu surelerle namaz kılmaktadır.

Üstadımız Bedir Karahan Efendi, asra güneş gibi doğmuş ve onun güneşi halen batmamıştır. Kapısı, ocağı halen açık ve çorbası halen kaynamaktadır. Kapsında halen gülleri yetişmekte, ümmeti Muhammed halen onun aşkından, feyzinden istifade etmektedir. Nazarı ve sohbeti ile Bedir Efendinin halini yansıtan Muhammed Arap Efendi, bu kapıda bu aşkı bütün müridlere oluk oluk akıtmakta, sohbeti ile gönüller huzur bulmaktadır. Çünkü o, Bedir Karahan Efendinin, Muhammedi Necmeddin Hazretlerinden içtiği misali Bedir Efendiden içmiş, bu kapının “Bedir” kokan gülü olmuştur. Bütün müridler onun aşkıdan içmekte, onun güzel ahlakı ve himmeti üzere edep ve ilim kokan bir gençlik yetişmektedir.

Değerli kardeşlerim! Bir yazıda daha bizi buluşturan rabbimize sonsuz şükürler olsun. Daha nice sayılarda buluşmayı temenni eder, sizleri rabbime emanet ederim.

İLÂHİ

Cuma KAHRAMAN

Tarikatın derinine dalmayan
Hakikat yollarında durmayan
Beş vakit namazın inan kılmayan
Bu yollara gelmeyide nebilsin

Geldik bizde senin kapına
Bulduk vekilin şeyh Arabımı
Açtı kollarını sardı bağrına
Kavuştuk çok şükür elhamdulillah

Aldı sancagını düştü yollara
Topladı muritlerini başına
Medineye doğru çıktı yollara
Kavuştuk çok şükür elhamdulillah

Bir kuş eder seni uçurur
Bülbül eder seni söyletir
Aşık eder seni ağlatır
Kavustuk çok şükür elhamdulillah

Nefsine uyupta dünyaya danma
Her gördüklerini kendinden sanma
Bilki bunu sana öğreten var
Oda benim şeyhim şeyh Arabım

